

МІСЦА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ТРАВЕНЬ • 2011 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 5/74 •

Totus Tuus ego sum, Maria Маріє, я всеціло твій

Папа Іван Павло II – новий блаженний Католицької Церкви

1 травня на площі св. Петра в Римі на початку Божественної Літургії Папа Венедикт XVI проголосив свого попередника на Апостольському престолі Папу Івана Павла II блаженним Католицької Церкви. Учасниками цього історичного моменту від Української Греко-Католицької Церкви були, зокрема, Блаженніший Святослав, Глава УГКЦ, та владика Богдан (Дзюрах), секретар Синоду Єпископів УГКЦ.

За повідомленням «Католицького оглядача», від імені Божого люду прохання про беатифікацію Слуги Божого Івана Павла II склав вікарій Римської єпархії кардинал Аугусто Валліні. Після цього Папа, сидючи на своїй катедрі, урочисто проголосив Папу Івана Павла II новим блаженним Католицької Церкви.

Мощами нового блаженного, представленими на беатифікації, була кров блаженного Івана Павла II у скляній ампулі, вставленій у срібний мощовик у вигляді сплетених між собою галузок оливи. Мощовик почергово несли сестра Тобіяна, яка прислужувала Папі Іванові Павлові II упродовж останніх днів його туземного життя, та с. Марі Сімон-П'єр

Норман, яка була чудесно оздоровлена за заступництвом Івана Павла II від хвороби Паркінсона – тієї самої хвороби, яка дошкуляла бл. Івану Павлу II.

За повідомленнями італійської поліції, у Римі перебувало понад 2 млн. паломників, які прибули до Вічного Міста, аби взяти участь у беатифікації Папи Івана Павла II.

«Постать Папи Івана Павла II відразу, з тих його перших кроків на українській землі, – це була постать святого. Пригадую, що навіть ворожі до Церкви кола, не маючи нічого спільного з якимись духовними якостями Святого Отця, називали його великим гуманістом ХХ століття», – зазначив у коментарі для Департаменту інформації УГКЦ Блаженніший Святослав, згадуючи про візит бл. Івана Павла II в Україну. «Вже тоді Українська Греко-Католицька Церква, Церква-мучениця, відчувала, що цей Папа – Папа-слов'янин – це є дійсно святець», – підсумував Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

2–3 стор.

Послання Блаженнішого Святослава до священнослужителів УГКЦ

Блаженніший Святослав: «Папа Іван Павло II увійде в українську історію»

4–5 стор.

Беатифікація Івана Павла II. Перша Служба Божа на гробі блаженного Папи

Кардинал Дзівіш: «Для мене Папа уже святий...»

6–7 стор.

Десять чудес Івана Павла II

Ставлення Івана Павла II до Фатіми і Меджугор'я

8–9 стор.

Біографія блаженного Івана Павла II

10–11 стор.

Заповіт Папи Римського Івана Павла II

Що таке беатифікація і канонізація? Яка між ними різниця?

12–14 стор.

Папа-слов'янин мав певне значення в Божих планах

Клуб знайомств. Щоб серця едналися в любові

15–16 стор.

«Totus tuus» – у Львові звучала ораторія на честь блаженного Івана Павла II

Не гріх бути ласуном! Улюблена їжа блаженного Івана Павла II

Блаженніший Святослав: «Папа Іван Павло II увійде в українську історію»

«Святіший Отець завжди увійде в історію нашої Церкви і українського народу як той, хто беатифікував мучеників комунізму». Про це Глава Української греко-католицької Церкви Блаженніший Святослав сказав Польському радіо з нагоди беатифікації Папи Івана Павла II.

«Своєю повагою до української землі і її такої жакливної історії, а також величезного свідчення хри-

янських мучеників і героїв християнського життя, він підкреслив, що це є величезним скарбом Церкви», – наголосив Першоепарх УГКЦ.

За спостереженнями Глави УГКЦ, своїм візитом в Україну у 2001 році Папа Іван Павло II зламав суспільні стереотипи. На його думку, після візиту Папи риторика і тональність висловлювань на його адресу цілком змінилася, бо

дуже багато людей в Україні для себе по-новому відкрили Церкву: «Йдеться не лише про конфесійну приналежність – католицька, латинська чи греко-католицька, радше ходять про роль і місце духовного життя не тільки в житті громадянина, але суспільства як такого», – наголосив Глава Церкви.

У той самий час Першоепарх Церкви висловив жаль, що сьогодні є певні сили, які намагаються дискредитувати особу Папи Івана Павла II і, називаючи себе греко-католиками, навіть прямо виступили проти його беатифікації. Йдеться про секту так званих «підгорецьких отців», які самі виступили проти беатифікації Івана Павла II та ще й закликали до цього увесь світ. «Очевидно, що це, до певної

міри, намагання атакувати нашу Церкву», – підкреслив Глава УГКЦ.

«Думаю, що беатифікація дасть новий поштовх для популяризації бл. Івана Павла II і розвитку Католицької Церкви на теренах України», – підсумував Блаженніший Святослав.

Нагадаємо, що 27 червня 2001 року Папа Іван Павло II під час візиту в Україну беатифікував 28 Слуг Божих Української Греко-Католицької Церкви. Декрети мучеництва, героїчних чеснот та чуд духовних осіб та мирянина УГКЦ були проголошені 24 квітня 2001 року у Ватикані у присутності Папи Івана Павла II.

Департамент інформації УГКЦ

РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ МОЛОДІ

У Брюховичах, що неподалік Львова, знаходиться монастир св. Йосифа, в якому інколи проводять рекOLEКЦІЇ для молоді та юнацтва. Нещодавно у цьому монастирі на таких рекOLEКЦІЯХ побував і я.

Їхав я туди не сам, – зі мною їхали також мої знайомі з катехитичної школи ім. Патріярха Йосифа Сліпого, що на Левандівці: саме тут я і дізнався, що запланована така поїздка. Були серед нашого гурту і молоді люди, яких до того я зовсім не знав, але після спільного проживання у цьому монастирі та спільної молитви ми стали справжніми друзями. Молитва єднає людей.

Їдучи сюди, внутрішньо я налаштувався лише на серйозні розмови релігійного спрямування та повчальні приклади. Але що ми бачимо? До зали увійшов отець Петро і з перших слів почав жартувати, знайомитись, викликаючи довіру до себе простотою свого спілкування. Його вміння передати серйозну і важливу інформацію з веселим і водночас повчальним прикладом із життя буквально захоплювало.

Все ж отець знав, коли можна було пожартувати, а коли – ні. І ми також це відчували. Після духовних наук ми ходили на Службу Божу, де спільно молились.

Найбільше мене вразив на цих рекOLEКЦІЯХ момент відтворення «Тайної вечері». Розпочалось усе тим, що у величезній залі вимкнули світло; лише у руках отця Петра продовжувала блимати маленька свічка. Ми сиділи колом і священник розповідав нам про те, як Ісус Христос обмивав апостолам ноги. При тому він також почав омивати кожному із нас ноги, після чого промовляв: «Ісус любить тебе». Ці слова він говорив так проникливо, що у цей момент я цілком повірив, що його устами до мене промовляє сам Господь.

Після цього о. Петро розповів нам про Пресвятую Євхаристію. При цьому він подав нам розламаний хліб і чашу із вином; кожен відламав собі шматочок хліба та ковтнув вина. Після такого дійства, я впевнений, кожен відчув себе насправді учасником «Тайної вечері». Це було дивовижно...

На Хресній дорозі ми били поклони, і священник нас повчав, що кожним гріхом ми завдаємо Ісусові невимовного болю. Тоді він, дивлячись на хрест, промовив: «Я також завдаю йому болю і тим самим прибиваю Його до хреста». Після цих слів пролунав удар молотка по цвяху, який символічно прибиває Ісуса до хреста. Священник і нам запропонував ударити молотком по цвяхові, додавши: «Якщо ти відчуваєш, що завдаєш болю Христові, тоді і ти вдар, але зі щирим поканням та обіцянням, що хочеш змінити своє життя у кращий бік». У залі залунав стукіт молотка. Цей звук був настільки пронизливий, що нам усім стало моторошно. Тоді я зрозумів, якого сильного болю ми завдаємо Ісусові нашими гріхами.

Під час перебування у цьому монастирі в Брюховичах багато часу з нами проводили волонтери-аніматори, які також спрямовували нас на шлях істини, але через більш грайливу форму навчання.

Коли ж настав час збиратися додому, сестра Меланія запропонувала нам висловити свої почуття чи емоції. З уст багатьох залунали слова подяки, в яких вчувалась жаль від скорі розлуки.

Особисто я впевнений, що запам'ятаю ці події на все життя, адже вони доволі сильно вплинули на мою свідомість. Я щиро вдячний Катехитичному центру Львівської Архiepархії за те, що вони влаштовують такі науки для молоді, чим роблять неоціненний внесок у душі багатьох молодих людей, адже кожен із нас, хто був там присутній, почерпнув для себе щось украй важливе і потрібне для життя.

Ярослав ЛЕВКО,
учень 9-го класу СЗШ №67

Євреї задоволені беатифікацією

Іван Павло II завалив тисячолітній мур недовіри єврейського світу – сказав головний рабин Риму. «L'Osservatore Romano» пише про реакцію єврейських середовищ на беатифікацію папи.

Йосі Пелед, офіцер ізраїльської армії високого рівня і співпрацівник прем'єра Бен'яміна Нетаньяху зазначив: «Мій візит до Риму має лише одну ціль: віддати честь постаті Івана Павла II. Від віку дев'яти років, коли я приїхав в Ізраїль, це вперше я погодився бути за межами країни в дні, коли поминаються жертви Голокосту».

Посол Ізраїлю при Апостольській Столиці Мордехай Леві підкреслив, що відношення Івана Павла II до юдаїзму «не було результатом лише розумового процесу, але також глибокого емоційного заангажування».

Головний рабин Риму Ріккардо Ді Сегні підкреслює, що «Іван Павло II здійснив революцію, руйнуючи тисячолітній мур недовіри єврейського світу». Візит Івана Павла I до Ізраїлю, відвідування синагоги, становлення дипломатичних стосунків між Апостольською Столицею та державою

Ізраїль рабин назвав «епохальними кроками».

«Очевидно, щодо процесу беатифікації юдаїзм відчуває цілковиту чужість, однак цей великий римський день на честь Івана Павла II приймає як істотне вираження релігійних почуттів, який показує, що мільйони жителів відчувають потребу релігійних почуттів» - підкреслив Ді Сегні.

Колишній головний рабин Риму Еліо Тоафф, який тими днями відзначав своє 96-річчя, ще раз підкреслив з нагоди беатифікації, що «пам'ять про папу Кароля Войтилу залишиться незатертою у колективній пам'яті єврейського народу з огляду на його заклики до братерства і дужа толеранції, якому чуже всіляке насилля».

«У стосунках між нашими двома великими релігіями в цьому новому тисячолітті, яке вже змогли запламувати кроваві війни і чума расизму, наслідство Івана Павла II залишається одним з небагатьох духовних островів, які гарантують виживання і духовний прогрес людства» - зауважив емеритований головний рабин.

За матеріалами: ЕКАІ

Пасха в Евпатории

24 апреля в приходе Покрова Пресвятой Богородицы в городе Евпатории радостно праздновали Светлое Христово Воскресение – дарованную Господом великую возможность спасения.

Рано-утром в храме настоятель протоиерей Богдан Костецкий начал служить Пасхальную Утреню – самое торжественное, самое ликующее и вдохновенное богослужение, равного которому нет во всех службах церковного календаря. Следом за Утреней совершилась Литургия.

Великодню дождались,

Великодню славословили. Пасхальные песнопения почти не прекращались. Многократно повторялись вечно живые слова «Христос Воскрес!» – «Воистину Воскрес!». Душа и сердце переполнялись светлой и животворной радостью Воскресения.

Верующие со вниманием выслушали Евангелие, в котором изображается божественность Спасителя. Отец Богдан поздравил всех с Воскресением Христовым и зачитал приветственное послание Экзарха Одесско-Крымского епископа Василия Ивасю-

ка. Священник благословил Артос (пасхальный хлеб) и положил его на тетрапод – в знак незримого присутствия Самого Христа, а в завершение освятил куличи и крашенки для пасхальной трапезы верующих.

Сразу по окончании богослужения в десять часов утра отец-настоятель – капеллан для военнослужащих в городе Евпатории – поехал для поздравления в зенитный ракетный полк (войсковая часть А-4519, командир – полковник Виктор Никонец, заместитель командира по гуманитарным вопросам – подполковник Александр Ломака). Для роты молодого пополнения отец Богдан совершил в светлице молебен, окропил юношей святой водой, благословил крестом и подарил каждому по иконке «Воскресение». Из 25-ти новобранцев 15 – с Ивано-Франковщины. В своем слове священник подчеркнул, что с Христом связана наша вера, спасение, жизнь, – и пожелал присутствующим, чтобы Бог хранил и даровал им мудрость и все,

что необходимо для прохождения воинской службы.

Затем в актовом зале части для воинов срочной службы священник совершил молебен на освящение куличей и крашенок. Для духовных же сил он окропил воинов святой водой и благословил крестом. Светлая радость переполняла сердца, все дышало братской любовью и восторгом. Громкое «Воистину Воскрес!» звучало из уст солдат в ответ на возглас войскового капеллана «Христос Воскрес!».

В праздничных богослужениях помощниками отцу Богдану были студенты пятого курса Дрогобычской духовной семинарии Ростислав Прыриз и Андрей Мельничук. Сложилась уже добрая традиция – братья-семинаристы несколько лет подряд приезжают на приход. В благодарность они выслушали искренние слова настоятеля отца Богдана, старшего брата прихода Андрея Серветника и прихожан.

Людмила ГРИГОРЬЕВА,
г. Евпатория

Перша Служба Божа на гробі блаженного Івана Павла II

3 травня 2011 року кардинал Станіслав Дзівіш відправив першу Службу Божу при гробі блаженного Івана Павла II у каплиці св. Себастьяна у базиліці св. Петра у Ватикані. О сьомій годині ранку там зібралось близько 30 осіб, серед них і сестри Святого Серця Ісусового, які допомагали Папі упродовж багатьох років, а також його камердинер Анджело Гугель.

У передмові до Літургії Архиепископ Кракова сказав, що сьогодні, в день Цариці Корони Польської і наших сердець, дякуємо Богові за всі події, свідками яких ми стали в останні дні у зв'язку з беатифікацією Івана Павла II. «Просімо Бога про те, щоб бл. Іван Павло II став істинним покровителем польської свободи, єдності та любові», – закликав кардинал Дзівіш.

Згодом, за бар'єрами, що відгороджують каплицю від головного проходу базиліки, зібралось близько 200 чоловік, які також взяли участь у Літургії. Там були здебільшого італійці та поляки.

У розмові з КАІ Анджело Гугель сказав, що під час сьогоднішньої скромної Служби Божої «повернулося багато спогадів, пов'язаних з Папою». – Сьогодні, як і в останні кілька днів, я дуже розчулений – зізнався камердинер Івана Павла II.

Гробниця бл. Івана Павла II знаходиться під вітарем в каплиці св. Себастьяна. Труна стоїть за білою мармуровою плитою з латинським написом: «Beatus Ioannes Paulus PP II». З жовтня 1956 до квітня 2011 року там був гроб іншого Папи – бл. Інокентія XI. На вітарі знаходиться розп'яття і шість свічок, а по боках дві маленькі свічки, які запалюють тільки під час Служби Божої. З обох боків каплиці є пам'ятники пап Пія XI і Пія XII, а над вітарем є велика мозаїка XVII ст., що зображує мученицьку смерть св. Себастьяна. У каплиці стоїть шість чотирьохмісних лавок.

У молитві віруючі просили у Бога, щоб Папа Бенедикт XVI і всі, хто трудиться в Церкві, були, як і бл. Іван Павло II, слугами милосердя і єднання.

Наприкінці Літургії, яку відслужили італійською мовою шість священників, кардинал Дзівіш вимовив співом марійну молитву «Regina caeli». Потім учасники Літургії підходили до папського гробу, клякали і молилися, а деякі також торкалися і цілували плиту, за якою знаходиться труна з тілом Кароля Войтили.

Оскільки вітар у каплиці св. Себастьяна є передсоборним, Служби Божі на гробі бл. Івана Павла II відправляють повернені у напрямку до віруючих. Після кардинала Дзівіша наступну Службу Божу відслужив там Митрополит Львова Архиепископ Мечислав Мокшицький. Обидва єрархи були секретарями бл. Івана Павла II.

Ватиканські жандарми розповіли, що наразі каплиця св. Себастьяна буде доступною тільки для тих, хто відправляє Службу Божу. Вірні, які хочуть помолитися на гробі бл. Івана Павла II можуть зробити це тільки через бар'єр, що розділяє каплицю від головного входу базиліки.

«Католицький оглядач»
За матеріалами: wiara.pl

Ватикан. 1 травня 2011 року. Беатифікація Івана Павла II в об'єктивах інформаційних агенцій світу

Ватикан: процес беатифікації Івана Павла II був професійним і точним

Префект Конгрегації у справах канонізації святих кардинал Анджело Амато зазначив, що процес дослідження святості Папи Івана Павла II «проходив із надзвичайною точністю і професіоналізмом». Про це він заявив під час виступу в Папському університеті Святого Хреста у Римі, а газета «L'Osservatore Romano» опублікувала 5 квітня тези його виступу.

Деякі критики висловлювали думки, що справа беатифікації Івана Павла II була занадто прискорена для того, щоб задовольнити вимоги звичайних католиків щодо проголошення його святим. Однак кардинал Анджело Амато твердить, що справа зовсім не в тому. Він згадав, як справді, 2 квітня 2005 року, в день смерті понтифіка, натовп, що зібрався на площі св. Петра викрикував «Santo subito!» (Святий вже!). Розгляд справи почався настільки швидко, оскільки новообраний Папа Бенедикт XVI видав едикт, відповідно до якого був скасований звичайний період очікування для початку розгляду справи. Однак у самому процесі вивчення доказів не було застосовано жодних спеціальних підходів чи винятків.

«Ми сприйняли заклик народу Божого, але, відповідно до тисячолітньої розсудливості Церкви, ми ретельно дотримувалися норм, виданих самим Іваном Павлом II ще в 1983 році», – зазначив кардинал. – Так, він – Santo subito, але перш за все – Santo sicuro (точно святий). Цей успіх не завдав шкоди точності процедури».

Далі кардинал трохи детальніше розповів про процедуру розгляду святості особи. За його словами, особлива увага приділяється «sensus fidei», тобто загальній думці вірних щодо святості цієї особи. Він назвав кілька елементів, які повинні пройти тест на «sensus fidei»: ця особа має мати репутацію святої серед людей, окрім «загальної доброти» – мати «славу» за те, що жила святим життям. Покійний також має бути заступником вірних у небі.

Для того, щоб бути святим, кандидат не може бути просто «доброю» людиною – він має бути «святим» на подоби Христа. Тут не йдеться про визнання його величності в богослов'ї чи за окремі благодійні акції, – зазначив кардинал, – а справа полягає в «постійному ставленні – звичці – харитативності, як постійному виявленні благодаті». І ця репутація святості має привести до «спонтанного» вияву набожності і підтримки святого після його смерті. «Не можна починати процес, якщо не було загальнопоширеної, щирої і спонтанної репутації святості», – каже кардинал Амато.

Всі ці критерії є лише першими кроками у всьому процесі, але вони є частиною «sensus fidei» і «незамінними» для початку розгляду справи. За словами кардинала, вони

є «голосом народу», до якого часто долучається «голос Бога». А потім до них долучається «голос Церкви», яка починає досліджувати героїчні чесноти і чуда – за винятком випадків мучеництва – і тоді процес переходить до беатифікації і канонізації.

«Вся ця богословська концепція «sensus fidei» була повністю дотримана під час беатифікаційного процесу Івана Павла II» – зазначив кардинал Анджело Амато.

Кардинал також розповів, що католицька правдивість покійного Папи була чітко зрозуміла з його праць і навчання. Свідчення свідків були ретельно вивчені, а героїчність чеснот виявлялась через прояви його віри, надії і любові. «Такий героїзм покладає на понтифіка досконалість, що перевершує силу людської природи, показуючи, що чеснота є не лише результатом людських зусиль, але даром від Бога і наслідком у серці того, хто не протриває Йому, а співпрацює з Ним» – додав кардинал.

У грудні 2009 року Конгрегація у справах канонізації святих проголосила його «блаженным». Оздоровлення французької сестри Марі Сімон П'єр Норман від хвороби Паркінсона за заступництва Івана Павла II було докладно вивчено й оголошено таким, що неможливо пояснити, тобто чудом. 14 січня 2011 року Папа Бенедикт XVI підписав декрет, яким погодив чудо, і таким чином офіційно зробив легітимними почуття вірних про святість покійного Папи.

«Беззаперечний і постійний тиск зі сторони вірних та ЗМІ щодо нагального завершення справи – на відміну від поширених думок – не завдавав проведенню процедури. Насправді ж через це до розгляду свідчень і подій приділялась ще більша увага», – визнав кардинал Амато.

За матеріалами CNA

У літургійному календарі Івана Павла II згадуватимуть 22 жовтня

Єпископ Джон Бернард Шляга повідомив, що літургійне свято нового святого буде відзначатися 22 жовтня, тобто у річницю інавгурації понтифікату Івана Павла II.

Нещодавно в ефірі «Радіо Голос» єрарх оприлюднив

деякі деталі процесу беатифікації та підготовки до першотравневої церемонії. Він згадав про випадок чудесного зцілення французької монахині, підкресливши, що у Ватикані не було сумнівів щодо цього чуда, але невірний лікар шукав у зціленні

інші причини. Він не міг знайти медичного пояснення її одужання, але не хотів погодитись, що сталося чудо, бо сам у це не вірив. Це було причиною «чутки, що це чудо – сумнівне», – заявив прелат.

Єпископ пояснив, що єдиною реліквією I-го ступеня, тобто елементом з тіла Папи, є кров, яку перед смертю порадив узяти кардинал Станіслав Дзівіш.

Єрарх закликав вірних брати участь у беатифікації та святкових заходах. Він підкреслив, що для канонізації більше не треба буде

вести канонічного процесу – достатньо буде ще одного чуда за посередництвом Івана Павла II, а літургійне свято цього святого буде відзначатися 22 жовтня, як і річниця інавгурації понтифікату Папи. Зазвичай у літургійному календарі зазначають «день, коли святі народилися для неба», однак 2 квітня – день смерті Івана Павла II – часто випадає би на Великий Піст, а навіть у Страсний Тиждень, тому вибрати 22 жовтня – річницю інавгурації його понтифікату.

«Католицький Оглядач» за матеріалами ekai.pl

ЗАКОНОДАВСТВО ВЕЛИКОБРИТАНІЇ ДИСКРИМІНУЄ КАТОЛІКІВ

Так вважає уряд Девіда Кемерона, а саме тому і повертається до обговорення права успадкування британського престолу. Річ у тім, що законодавство Великобританії, затверджене після Реформації (1701 р.), забороняє членам королівської родини належати до Католицької Церкви, а навіть одружуватися з католиками.

Прем'єр-міністр Кемерон заявив в інтерв'ю для ВВС, що зміни до законодавства мусять бути узгоджені з лідерами британського уряду. Участь в обговоренні також мають взяти країни, які визнають Єлизавету II почесною главою своєї держави. Третьою присутньою стороною буде королівська сім'я. Проте, аби внести бажані зміни, як сказав британський прем'єр-міністр, потрібно чимало часу.

За матеріалами Радіо Ватикану

3 ТРАВНЯ СВІТ ВІДЗНАЧАЄ ДЕНЬ СВОБОДИ ПРЕСИ. 102 ЖУРНАЛІСТИ УБИТІ ЗА МИНУЛИЙ РІК

Впродовж 2010 року в світі були вбиті 102 журналісти, що на вісім осіб менше, ніж 2009 року, зазначається в опублікованій у понеділок доповіді Міжнародного інституту преси (International Press Institute).

Найбільш небезпечним місцем роботи для журналістів як і раніше залишається Азія – там були вбиті 40 представників світових ЗМІ. Ще 32 кореспонденти загинули в країнах Латинської Америки, 15 - в африканських країнах південніше Сахари, вісім - на Близькому Сході і в Північній Африці. У Європі в 2010 році загинули сім журналістів.

Найнебезпечнішою країною для представників ЗМІ став Пакистан, де в 2010 році було убито 16 журналістів. На другому і третьому місці – Мексика і Гондурас.

УНІАН

У СОМАЛІ ВБИЛИ НОВОНАВЕРНЕНОГО ХРИСТІЯНИНА

18 квітня в Сомалі двоє мусульманських екстремістів у рамках кампанії очищення регіону від християнства вбили члена таємної християнської спільноти. Як повідомляє Compass Direct News, двоє військових о 19.30 вдерлися до будинку 21-річного Хассана Адаве Адан в м. Шаламбод і застрелили його. «Двоє військових витягли його з дому і через 10 хвилин кілька разів вистрелили в нього. Він одразу помер» – розповідає анонімне джерело. «Після того вони викрикнули «Allahu Akbar» і втекли».

Адан жив зі своєю мусульманською сім'єю, і розповідають, що кілька місяців тому він навернувся до християнства. Місцеві християни підозрюють, що хтось повідомив про це мусульманських солдат.

«Після цього випадку інші конвертити живуть у постійному страху, оскільки військові завжди стежать за тим, хто сповідує християнство», – повідомляє джерело.

За матеріалами Compass Direct News

ЕГИПЕТ: ХРИСТІЯНИ ВИЙШЛИ НА МІТИНГ

Суботнього дня десятки тисяч послідовників Христа вийшли на мітинги в Каїрі щодо забезпечення рівних прав для всіх громадян незалежно від релігії. Християни (в основному копти) розраховують на нову конституцію і зміцнення демократії, яка б забезпечувала свободу і безпеку релігійної меншості. До них приєдналося багато мусульман, які продемонстрували громадянську солідарність усіх египтян.

Зовсім протилежне ставлення мусульман до християнських мітингів на півдні країни, де нещодавно призначення християнина губернатором провінції призвело до радикальних протестів. Страйкарі заблокували дороги й залізничні колії, а тепер почали займати урядові будівлі. Губернатор – генерал Імад Міхаель – був тісно пов'язаний з поваленим режимом Мубарака, що збільшує неприязнь народу до нього. А місцеві християни на півдні навіть не виходять зі своїх будинків, побоюючись заворушень.

Як зазначено в ліванській газеті «L'Orient – Le Jour», ця ситуація ставить египетських християн перед дилемою: створити власний блок меншості або долучитися до загальнонаціонального ліберального руху. Обидва варіанти становлять певний ризик для християн.

За матеріалами Радіо Ватикану

Процес канонізації у Католицькій Церкві складається з двох етапів – зарахування до лику блаженних (беатифікація) і до лику святих (канонізація). Зазвичай її розпочинають не раніше, ніж через п'ять років після смерті. Але для Івана Павла II теперішній Папа Римський Бенедикт XVI зробив виняток: процес беатифікації розпочали через кілька місяців після його смерті 2 квітня 2005 року.

Щоб зарахувати покійного до лику блаженних, Ватикан повинен підтвердити випадки чудесного зцілення після його смерті. Увазі наших читачів пропонуємо перелік чудес, зафіксованих редакцією «24 sata».

1. Ангела Баронні з Канади хворіла на рак кісткового мозку останньої стадії. Іван Павло II поклав на її голову руки і поблагословив. Жінка відразу ж піднялася з інвалідного візка. Лікарі встановили, що жінка повністю оздоровилася.

2. Джон-Пол Лей, названий батьками на честь Папи Івана Павла II, з'явився на світ завдяки молитвам Папи. Його батьки довгий час страждали від неплідності. Отримавши приватну аудієнцію в Святішого Отця, вони розповіли йому про свою біду. Папа усміхнувся і сказав: «Це – невеличка проблемка» – і поблагословив подружжя. Через 10 місяців щасливі батьки тішились народженням сина, якому при хрищенні дали ім'я Джон-Пол (Іван Павло) на честь Папи.

3. Еміл Барбар народився з церебральним паралічем, лікарі винесли вирок – інвалідний візок до кінця життя. Хлопчик із батьками був присутній на загальній аудієнції на площі св. Петра в Римі. Коли він побачив Папу, то радіс-

До замаху на своє життя Іван Павло II не займався проблематикою Фатімою. Він знав фатімську побожність, оцінював її розвиток в парохіях, оскільки вона приносила багато користі для духовного життя вірних, але не був надто прив'язаним до фатімських об'явлень. А почав відкривати їх вже після замаху.

13 травня є датою об'явлень у Фатімі 1917 року. Це також річниця консекрації Папи Пія XII, яка відбулася того ж року. Ці факти привели Святішого Отця до переконання, що Фатімська Божа Мати увійшла в його життя.

Вже в лікарні він попросив принести йому тексти фатімської таємниці. Документи привезли в поліклініку Джемеллі, і там Папа ознайомився зі всіма таємницями, в тому числі і з третьою, яка ніколи раніше не була оприлюднена. Тоді він дістав переконання, що захоронила його від смертельної кулі Богородиця.

Замах мав принести смерть, бо був чудово підготовлений. Куля пройшла навиліт через організм Івана Павла II.

Десять чудес Івана Павла II

но закричав до батьків: «Ось Святіший Отець!» Папа нахилився над дитиною і поцілував у голівку. Малий Еміл в цей же момент встав із візка, до якого був прикутий. Він був повністю оздоровлений.

4. Кардинал Франческо Маркісано, архипресвітер базилики св. Петра в Римі, страждав від тяжкої хвороби горла, яка спричинила повну німоту. Іван Павло II доторкнувся до його горла і кардинал, на превелике здивування присутніх на цей момент священиків, не лише почав говорити, але й на весь голос співати подячну пісню «Тебе, Бога, хвалимо».

5. Мері Маліган відмовили нірки, вона була приречена. Під час душпастирських відвідин Ірландії вона разом з батьками (на цей час Мері була малою дівчинкою) була на папській Літургії. Коли Святіший Отець простував до престолу, він підійшов до дівчинки і коротко поклав на її голову руки. За кілька днів лікарі підтвердили, що дитина повністю оздоровлена.

6. Тібор Улячкі зі Словаччини у 2003 році був присутній на аудієнції в Папи і попросив Івана Павла II про молитву за свою хвору дочку. Дванадцятирічна дівчинка страждала від лейкемії. Вернувшись на Батьківщину, щасливий батько отримав радісну новину – його дитина була повністю здоровою.

7. Герон Біділо з Мексики мав усього п'ять років, але лікарі встановили страшний діагноз – лейкемія. Під час душпастирського візиту до Мексики Іван Павло

II зауважив серед натовпу хлопчика без волосся, пропхався до нього і поцілував. За кілька тижнів здивовані лікарі встановили Генронові діагноз – чудесне оздоровлення.

8. Івет Санчез помітила велику недостачу в банківському відділенні, в якому працювала – 200.000 долларів США. Сповістивши про це начальство, налякана жінка звернулася у молитві до недавно померлого Папи з проханням про вирішення цієї ситуації. На наступний день у порожньому банківському сейфі вона виявила пакунок з 200 001 долларів США; на однодоларовій купюрі був особистий підпис Івана Павла II.

9. Кей Келлі страждала раком, який пустив метастази по цілому тілі. Вона готувалася до смерті. У 1979 році вона перед смертю вирушила на загальну аудієнцію до Папи, а вже додому вона повернулася повністю здоровою. В часі цієї аудієнції Папа просив Ісуса оздоровити усіх присутніх хворих.

10. Стелла де Оліцера з Бразилії була присутньою на похороні Івана Павла II. Під час церемонії вона просила благословення Папу молитися за її сина, узятого від наркотиків. Бідна матір не очікувала визволення сина; вона лише прохала, щоб її дитина осягнула вічне спасіння. В той час її син пережив момент навернення і був повністю визволений від залежності.

www.christusimperat.org

Ставлення Івана Павла II до Фатіми і Меджугор'я

Незважаючи на це, він вижив. Перед операцією лікар прийшов до секретаря і сказав, що Папі треба уділити елеопомазання і розгришення, оскільки тиск стрімко падає й існує реальна загроза смерті. Після операції Папа був

Меджугор'я, повертались іншими, наверненими. Папа не прив'язував значення до самих об'явлень, але цінував те, що Меджугор'є стало місцем великої молитви, покути і навернення, був переконаний, що це місце, в якому реалізується євангельський заклик «Навертайтеся і вірте в Євангеліє». Не легковажачи подіями в Меджугор'ї, Папа скликав для дослідження тих об'явлень окрему Комісію в Конгрегації Доктрини Віри.

За матеріалами розмови кардинала С.ДЗІВІША з ЕКА

знекровлений, йому зробили переливання, але чужа кров не прийнялась. Всі ці деталі створювали велику небезпеку для життя. Зразу після операції Іван Павло II усвідомив собі, що була якась надприродна ласка, яка зберегла його при житті. Так зродилося його переконання, що він був врятований Фатімською Божою Матір'ю.

Святіший Отець також уважно слідував за об'явленнями в Меджугор'ї, вислуховував думки єпископів з Боснії і Герцеговини. В той же час вслухався в доповіді з усього світу. Він знав, що вірні, які відбували паломництво до

Іван Павло II: прес-конференції у небі

Папа Іван Павло II дає своє перше інтерв'ю на борті літака.

Прес-конференція в небі на висоті майже 2000 м. Це була практика, яка розпочалася з питання американського журналіста до Івана Павла II під час його першої подорожі в якості Папи Римського. Репортер хотів знати, чи відвідає він Сполучені Штати. Іван Павло II заявив, що він обов'язково відвідає країну, але повинен буде визначити коли. Це запитання поклато початок звичаю, який тепер здається нормальним під час папської подорожі, але до того часу було нечуванним і немислимим.

Ватиканіст Анджела Амброджетті збирила майже всі інтерв'ю з Папою на борту його літака у своїй книзі «Compani di viaggio» або «Компаньйони по подорожі». У згаданій книзі автор пише: «Іван Павло II не боявся йти на ризик, щоб говорити з пре-

плутанини. Це була робота з дослідження, пошуку в архівах та організації величезної кількості матеріалу, який охоплює багато країн і всі континенти».

Анджела Амброджетті мовби провадить нас до кабіни папського літака і простежує континент за континентом усі подорожі Папи Римського Івана Павла II та основні моменти кожної мандрівки. «Іван Павло II подорожував з Євангелієм у руках, підтримуючи дух Другого Ватиканського Собору. Він не подорожував, як політик, а радше як священник чи єпископ, який їде, щоб відвідати католиків з Євангелієм у руках».

У книзі також розглядається взаєморозуміння між Папою і журналістами. Один з найпам'ятніших моментів з цих прес-конференцій – коли Іван Павло II говорив про

Папа Іван Павло II спостерігає за роботою екіпажу у кабіні.

особисті речі, про своє власне життя.

Книга також відзначає велике почуття гумору Папи. Одного разу репортер запитав, чи Папа коли-небудь втомлювався під час своїх подорожей, на що Папа відповів: «Ні» – він просто «намагався втомити всіх інших, особливо журналістів».

«Найособливіші моменти були, коли Іван Павло II говорив про фундаментальні речі, про те, що було важливим для нього: особисті проблеми чи проблеми зі здоров'ям, і як їх треба мужньо зустрічати у житті. І він робив це цілком відверто».

Згадана книга надає доступ громадськості до неопублікованих матеріалів, що висвітлюють характер Івана Павла II, його взаємини з журналістами, які фактично були його компаньйонами у подорожах.

Джерело: romereports.com

сою. Це було вражаюче у багатьох відношеннях».

Про свою працю вона розповідає так: «Це зайняло близько одного року. Найважливіша робота була «порпатися» в архівах «Радіо Ватикану», оскільки увесь цей матеріал був у нього. Мені довелося це слухати, перекладати і формувати, оскільки в більшості випадків звук був пошкоджений, було багато

Джорджина дякує за зцілення

Серед безлічі прочан, які відвідують Вічне Місто під час літніх канікул, в кінці червня минулого року опинилася сім'я з Індонезії, – друзі Фонду Іоанна Павла II. У Рим вони приїхали зі спеціальною метою – подякувати за дар життя для своєї шестирічної доньки, Джорджіни, яка у віці двох років потрапила в автомобільну аварію. Стан дівчинки був критичним: вона лежала в комі, а лікарі боялися дати батькам надію на її одужання. Тоді бабуся Джорджіни сфотографувала дівчинку і відправила фотографію Іоанну Павлу II, приєднавши до неї гаряче прохання про молитву. Незабаром бабуся отримала лист із поштовим штампом Ватикану, в якому знаходилась фотографія з завірненням написаним самим Іваном Павлом II, що він помолився за здоров'я дівчинки. Через деякий час Джорджина вийшла з коматозного стану і швидко пішла на поправку. Зараз Джорджина, симпатична радісна дівчинка, разом з бабусею, батьком і сестрою приїхала до Риму, щоб на могилі Блаженного Івана Павла II подякувати за молитви про її зцілення.

Католикам роздають шматки сутан Івана Павла II

Сутани покійного Папи Римського Івана Павла II порізали на 100 тисяч шматків і розсилають усім охочим. Замовлення можна зробити в інтернеті, факсом або поштою. Разом зі шматочком сутани віруючі отримають освячену листівку з молитвою про отримання благодаті при заступництві Івана Павла II.

Вікаріат – один із підрозділів управління в Католицькій Церкві – повідомив, що отримує тисячі заявок. За словами священників, у першу чергу реліквію отримають тяжкохворі та ті, хто молиться за їхнє зцілення.

Така ініціатива викликала занепокоєння у вищому керівництві Ватикану. По-перше, там засуджують середньовічну практику поклоніння реліквіям. По-друге, за частини сутан Івана Павла II римський вікаріат просить робити благодійні внески, а це, мовляв, нагадує заборо-

нену торгівлю реліквіями.

Представники ж вікаріату відповідають, що кошти їм потрібні, аби покрити витрати, пов'язані з канонізацією Івана Павла II.

– Це – не комерційна операція, – каже о. Марко Фіббі. – Ми відправлятимемо клаптики як тим, хто внесе пожертву, так і тим, хто нічого не заплатить.

Убрання покійного Папи Римського поки що не можна офіційно назвати реліквією. Нині вони – лише пам'ять про Івана Павла II. Якщо його зарахують до лику святих, шматки одягу від компанії «Гамареллі», яка шиє вбрання для пап від 1792 року, також стануть реліквіями. Прихильники канонізації Івана Павла II сподіваються, що шматки його сутан посприяють чудам.

Марина ГРУДІЙ,
«Газета по-українськи»

ПРО КАНОНІЗАЦІЙНИЙ ПРОЦЕС ІВАНА ПАВЛА II

Префект Конгрегації канонізації святих кардинал Анжело Амато висловив надію на те, що Іван Павло II в скорому часі буде проголошений святим, адже до Риму продовжують надходити численні свідчення про чуда, здійснені за заступництвом Івана Павла II. На теперішньому етапі процесу до канонізації бракує лише визнання наступного чуда. Постулятор процесу зі всіх надісланих повідомлень вибере одне чудо, яке будуть досліджувати лікарі, вчені та богослови.

Кардинал Амато підкреслив, що наступний етап процесу буде проведений у такому ж темпі і з такою ж старанністю, як перша частина, яка призвела до того, що 1 травня Іван Павло II буде оголошений блаженным.

За матеріалами Радіо Ватикану.

АВТО КАРОЛЯ ВОЙТИЛИ НА ПРОДАЖ

Блідо-зелений автомобіль «FSO Warszawa M20», який протягом 1958-1977 років належав кардиналові Каролу Войтиці, знову виставлено на продаж. Нинішній власник історичного автомобіля Александер Гаврон, який проживає у Німеччині, сподівається, що автомобіль купить колекціонер із Польщі.

Востаннє це авто було представлено на початку лютого 2006 року під час аукціону у Парижі аукціонним домом Christie's. Незважаючи на те, що автомобіль користувався великою популярністю та під час аукціону отримав квоту у 60 тисяч євро, його німецький власник вирішив однак зняти авто з продажу. «Мене запевнили, що автомобіль дуже популярний, і в аукціоні беруть участь поляки. Проте, на жаль, під час аукціону виявилось, що в ньому не бере участі жодна особа з Польщі. А я не хотів, щоби пам'ятка про Папу-поляка безповоротно потрапила до рук іноземних колекціонерів», – сказав пан Гаврон, додавши, що сподівається, що в Польщі таки знайдеться приватна особа чи інституція, яка захоче викупити і доставити історичну машину до Польщі.

За матеріалами www.info.wiara.pl

ІВАН ПАВЛО II ПРОБУВАВ БИ ПЕРЕКОНУВАТИ КАДДАФІ

Іван Павло II не був державним мужем і не був дипломатом, як деякі його попередники, але він вірив у силу зустрічі і можливість переконати опонента, навіть у випадку настільки контroversійних людей, як Каддафі чи Піночет, – сказав в інтерв'ю італійський видавник «Il Riformista» засновник римської «Спільноти св. Егидія» Андреа Ріккарді. На питання про те, чи Іван Павло II був більше політиком ніж особою духовною, Ріккарді відповів так: «Протягом 30-ти років Іван Павло II супроводжував наш світ. Він був людиною молитви і одночасно зустрічі. Ніколи не був прихильником католицьких політичних партій – ні в Італії, ні в Польщі після 1989 року».

Засновник «Спільноти св. Егидія» нещодавно видав книжку, присвячену Івану Павлу II, а конкретніше – його баченню історії. Бачення це виростає із конкретної теології народів. Мається на увазі врахування ролі культурного і духовного насліддя, яке формує ідентичність народу. На думку автора, Папа Войтила вірив, що католицизм повинен залишитися масовою релігією, релігією народу. Це особливо було помітно в Італії, де з 1981 року Папа домагався більшої участі католиків у публічному житті. Папа вірив у силу віри, у спасенну силу християнства. Був переконаний, що католики можуть змінити хід історії, і сам був найкращим свідченням цього, – підкреслив італійський історик.

За матеріалами Радіо Ватикану

ВОЙЦЕХ ЯРУЗЕЛЬСЬКИЙ ВВАЖАЄ, ЩО ЗАМАХ НА ІВАНА ПАВЛА II В 1981 РОЦІ ПЛАНУВАВ ІСЛАМІЗМ

Колишній керівник Польської Народної Республіки (1981-1985) генерал Войцех Ярузельський висловив думку, що ймовірними натхненниками замаху на Папу Івана Павла II 13 травня 1981 року міг бути ісламизм. Про «ісламський слід» 87-річний В.Ярузельський заявив в інтерв'ю італійському щомісячному журналу «Jesus». Проте Ярузельському «не ясно, хто дав вказівку турецькому вбивці Алі Агджі» стріляти в Івана Павла II.

Колишній лідер соціалістичної Польщі вважає, що Іван Павло II був противником радикалізму в ісламі, що і є «найбільш логічним поясненням скоєного замаху».

Кажучи про «ісламський слід», В.Ярузельський заперечує причетність до організації замаху болгарських секретних спецслужб, і, зокрема, представника державної Болгарської авіакомпанії в Римі Сергія Антонова, який незабаром після замаху був арештований за підозрою в його організації.

Блаженний Іван Павло II (Кароль Юзеф Войтила)

(Лат. – *Ioannes Paulus PP. II*, поль. – *Jan Paweł II*, італ. – *Giovanni Paolo II*; мирське ім'я – *Кароль Юзеф Войтила*, поль. – *Karol Józef Wojtyła*) – (*18 травня 1920 року, Вадовіце, Польща – †2 квітня 2005 року, Ватикан) – 264-й Папа Римський, перший в історії понтифік-слов'янин.

Маленький Кароль з мамою Емілією Качоровською, українкою за походженням.

Кароль Юзеф Войтила народився у містечку Вадовіце біля Кракова у родині поручника польської армії та вчительки. Він прекрасно навчався у школі. Коли Каролю виповнилося 8 років, померла його мати, а у 12 років він втратив старшого брата.

У дитинстві Кароль найбіль-

ш за все любив футбол, лежечарство (лижі), місцеві кремові тістечка (поль. *krémówki*) та театр. Мріючи стати професійним актором, у 14 літ Кароль спробував себе у шкільному драматичному гуртку, а також іще в юності написав п'єсу «Король-Дух». Він очолював шкільне Марійське товариство, а в 14-річному віці здійснив свою першу прощу до головної святині Польщі у місті Ченстохова. У 1938 році Кароль Войтила прийняв св. Тайну Миропомазання і здобув свою середню освіту.

Кароль Войтила актор театру і поет.

У тому ж 1938 році Кароль вступає на філософський факультет Ягеллонського університету і разом з батьком переїжджає до Кракова. Водно-

Під час військових зборів напередодні II Світової війни.

час він продовжує акторську діяльність в експериментальній драматичній трупі «Студія 38». Цього ж навчального року майбутній понтифік стає членом студентського «Товариства Пресвятої Євхаристії та Милосердя».

Коли у 1939 році розпочалася Друга світова війна, студент II курсу Кароль Войтила змушений був полишити навчання. В цей час він виступає у підпільному театрі й уникає ув'язнення та депортації лише завдяки праці у кам'яному кар'єрі.

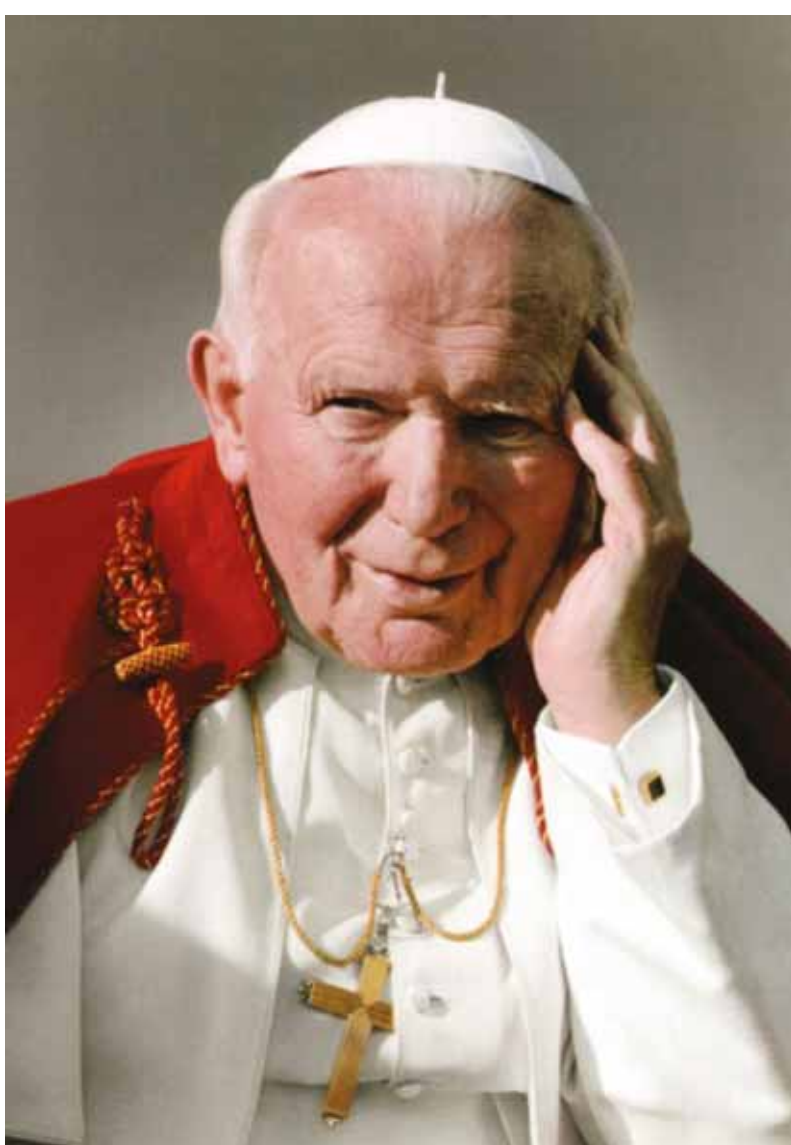
Юнак регулярно відвідував ігри футбольного клубу «Кра-

Каменоломня. Кароль з приятелями.

ковія» під час навчання у Ягеллонському університеті, а у 1950-х і 60-х роках ходив на матчі, вже будучи в сані єпископа. Пізніше, у часи свого понтифікату, Папа прийняв делегацію клубу на авдієнції у Ватикані.

У 1940-1941 роках працював на хімічному заводі «Сольвей». 1941 року помирає батько Ка-

роля. Тоді ж Кароль стає студентом підпільної духовної семінарії, де розпочинає таємне приготування до священства. Його праця у «Сольвей» та богословські студії тривали до нещасного випадку на початку

Неговице, а потім – в одній із міських парохій Кракова.

У 1949 році Кароль Войтила починає працювати з університетською молоддю та медиками у парохії святого Флоріана у Кракові, а у 1950-му готує свої перші публікації. 1951 року він бере дворічну відпустку, аби підготуватися до університетських викладів.

Молодий священник Кароль Войтила

У 1953 році о. Войтила отримує ступінь доктора морально-богослов'я на теологічному факультеті Ягеллонського університету, після чого стає в університеті викладачем суспільної етики. Та незабаром комуністична влада закриває богословський факультет, і навчання доводиться перенести до Краківської семінарії. Тоді ж о. Войтилі пропонують виклади в Люблінському католицькому університеті, де наприкінці 1956 року він очолює кафедру етики.

У липні 1958 року призначений Папою Пієм XII вікарним єпископом Кракова, а з вересня – єпископом-ординарієм. У жовтні 1962 року він бере участь у роботі 1-ї сесії Другого Ватиканського Собору як один

із його наймолодших учасників. У січні 1964 року, під час закриття 2-ї сесії, його іменують архієпископом-митрополитом Краківським. Після завершення 3-ї сесії Собору та впродовж приготування до 4-ї (завершальної) сесії новий архієпископ працює над документом «Schema XIII, Gaudium et Spes» («Про Церкву в сучасному світі»). Під час роботи сесії польські єпископи опублікували свій лист до німецьких єпископів про примирення зі словами: «Пробачаємо і просимо пробачення». Одним із перших кроків архієпископа Войтили було рішення перенести ікону Божої Матері з Ченстохови до своєї єпархії, де протягом року вона виставлялася для поклоніння у 120 парафіях за незмінної присутності архієпископа, якого 26 червня 1967 року піднесено до гідності кардинала. Поза тим, кардинал Войтила активно подорожує: відвідує польські спільноти у різних країнах, зібрання, євхаристійні конгреси, помісні синоди; читає лекції, виголошує промови на наукових зібраннях; бере участь у роботі постійних синодів, які відтепер відбуваються у Римі щоп'ять років з метою розвитку і впровадження декретів Другого Ватиканського Собору. Небагато кардиналів набули стільки міжнародного досвіду за такий короткий проміжок часу.

У 1949 році Кароль Войтила починає працювати з університетською молоддю та медиками у парохії святого Флоріана у Кракові, а у 1950-му готує свої перші публікації. 1951 року він бере дворічну відпустку, аби підготуватися до університетських викладів.

У 1953 році о. Войтила отримує ступінь доктора морально-богослов'я на теологічному факультеті Ягеллонського університету, після чого стає в університеті викладачем суспільної етики. Та незабаром комуністична влада закриває богословський факультет, і навчання доводиться перенести до Краківської семінарії. Тоді ж о. Войтилі пропонують виклади в Люблінському католицькому університеті, де наприкінці 1956 року він очолює кафедру етики.

У липні 1958 року призначений Папою Пієм XII вікарним єпископом Кракова, а з вересня – єпископом-ординарієм. У жовтні 1962 року він бере участь у роботі 1-ї сесії Другого Ватиканського Собору як один

із його наймолодших учасників. У січні 1964 року, під час закриття 2-ї сесії, його іменують архієпископом-митрополитом Краківським. Після завершення 3-ї сесії Собору та впродовж приготування до 4-ї (завершальної) сесії новий архієпископ працює над документом «Schema XIII, Gaudium et Spes» («Про Церкву в сучасному світі»). Під час роботи сесії польські єпископи опублікували свій лист до німецьких єпископів про примирення зі словами: «Пробачаємо і просимо пробачення». Одним із перших кроків архієпископа Войтили було рішення перенести ікону Божої Матері з Ченстохови до своєї єпархії, де протягом року вона виставлялася для поклоніння у 120 парафіях за незмінної присутності архієпископа, якого 26 червня 1967 року піднесено до гідності кардинала.

Поза тим, кардинал Войтила активно подорожує: відвідує польські спільноти у різних країнах, зібрання, євхаристійні конгреси, помісні синоди; читає лекції, виголошує промови на наукових зібраннях; бере участь у роботі постійних синодів, які відтепер відбуваються у Римі щоп'ять років з метою розвитку і впровадження декретів Другого Ватиканського Собору. Небагато кардиналів набули стільки міжнародного досвіду за такий короткий проміжок часу.

16 жовтня 1978 року (після смерті Папи Павла VI і короткого понтифікату Папи Івана Павла I) кардинал Кароль Юзеф Войтила обрано 264-им Папою Римським, який прийняв ім'я Івана Павла II. Таким чином вперше від 1523 року (понтифікат Адріана VI) на Апостольський престол піднявся не італієць, а іноземець. Особливого значення обранню Войтили надавав той факт, що новий понтифік походив зі соціалістичної країни.

58-літній Папа, який перебував у той час у прекрасній фізичній формі, одразу ж зарекомендував себе як глава Церкви, сповнений свіжих ідей і нових задумів. Незабаром стало очевидним, що він поєднує традиційний релігійний консерватизм з безпрецедентними рішеннями та вчинками.

Коли Кароля Войтила обрали Папою, Церква перебувала у дуже важкому стані. У ХХ столітті відбулися величезні зміни на суспільному, політичному,

із його наймолодших учасників. У січні 1964 року, під час закриття 2-ї сесії, його іменують архієпископом-митрополитом Краківським.

Після завершення 3-ї сесії Собору та впродовж приготування до 4-ї (завершальної) сесії новий архієпископ працює над документом «Schema XIII, Gaudium et Spes» («Про Церкву в сучасному світі»). Під час роботи сесії польські єпископи опублікували свій лист до німецьких єпископів про примирення зі словами: «Пробачаємо і просимо пробачення».

Одним із перших кроків архієпископа Войтили було рішення перенести ікону Божої Матері з Ченстохови до своєї єпархії, де протягом року вона виставлялася для поклоніння у 120 парафіях за незмінної присутності архієпископа, якого 26 червня 1967 року піднесено до гідності кардинала.

Поза тим, кардинал Войтила активно подорожує: відвідує польські спільноти у різних країнах, зібрання, євхаристійні конгреси, помісні синоди; читає лекції, виголошує промови на наукових зібраннях; бере участь у роботі постійних синодів, які відтепер відбуваються у Римі щоп'ять років з метою розвитку і впровадження декретів Другого Ватиканського Собору. Небагато кардиналів набули стільки міжнародного досвіду за такий короткий проміжок часу.

16 жовтня 1978 року (після смерті Папи Павла VI і короткого понтифікату Папи Івана Павла I) кардинал Кароль Юзеф Войтила обрано 264-им Папою Римським, який прийняв ім'я Івана Павла II. Таким чином вперше від 1523 року (понтифікат Адріана VI) на Апостольський престол піднявся не італієць, а іноземець. Особливого значення обранню Войтили надавав той факт, що новий понтифік походив зі соціалістичної країни.

58-літній Папа, який перебував у той час у прекрасній фізичній формі, одразу ж зарекомендував себе як глава Церкви, сповнений свіжих ідей і нових задумів. Незабаром стало очевидним, що він поєднує традиційний релігійний консерватизм з безпрецедентними рішеннями та вчинками.

Коли Кароля Войтила обрали Папою, Церква перебувала у дуже важкому стані. У ХХ столітті відбулися величезні зміни на суспільному, політичному,

Папа Павло VI і кардинал Кароль Войтила

Кароль Войтила у шкільному віці.

ше любив футбол, лежечарство (лижі), місцеві кремові тістечка (поль. *krémówki*) та театр. Мріючи стати професійним актором, у 14 літ Кароль спробував себе у шкільному драматичному гуртку, а також іще в юності написав п'єсу «Король-Дух». Він очолював шкільне Марійське товариство, а в 14-річному віці здійснив свою першу прощу до головної святині Польщі у місті Ченстохова. У 1938 році Кароль Войтила прийняв св. Тайну Миропомазання і здобув свою середню освіту.

Кароль Войтила під час Великих Свят.

економічному і технологічному рівнях. Усі вони зачепили і Церкву. Папа Іван XXIII, скликаючи II Ватиканський Собор, сподівався «осучаснити» Церкву, але цей процес виявився дуже складним і повільним. На початку 1960-х років з'явилося багато нових тенденцій, що розвинулися впродовж 1970-х: використання та зловживання засобами масової інформації, матеріалізм і споживацтво, сексуальна революція та рухи проти приросту населення, проникнення комунізму в політичні і суспільні структури та утвердження секуляризму як панівної ідеології розвиненого світу.

Іван Павло II, ще будучи архієпископом Кракова, переконався на власному досвіді у складності втілення в життя постанов II Ватиканського Собору. Тому його понтифікат був позначений двома визначальними рисами: велика кількість опублікованих праць та постійні подорожі, протягом яких Святий Отець відвідав із пастирським візитом майже усі країни, де є католики.

Іван Павло II та його курія написали стільки праць, які за кількістю та якістю дорівнюють працям таких великих богословів, як св. Тома Аквінський. Самих лише енциклік Іван Павло II видав 14. До

Папа Іван Павло II під час апостольської подорожі в Україну. Львів, червень 2001 року.

у себе з візитом міністра закордонних справ Радянського Союзу А.Громика. Ця зустріч започаткувала низку контактів, які врешті doprowadили до зустрічі з Генеральним секретарем ЦК КПРС Михаїлом Горбачовим, що відбулася у Ватикані 1 грудня 1989 року. Це була перша в історії зустріч глави Ватикану з найвищим комуністичним достойником.

Папа зі Сходу був особливо добре підготований до діалогу з ієрархами інших Церков. Дипломатичні контакти, постійні звертання в посланнях, Апостольські листи і дружні жести сприяли новій довірі та тісним контактам, яких не знали вже століттями. Так, у грудні 1987 року Рим відвідав Константинопольський патріарх Димитрій, а 1988 року делегація Ватикану відвідала Москву, де взяла участь у святкуванні 1000-ліття Хрищення Київської Русі.

У травні 1995 року опубліковано Апостольський лист про Східні Церкви «Світло Сходу», і того ж місяця з'явилася енцикліка «Щоб усі були одно». А вже у червні Рим відвідав наступник Димитрія – Константинопольський патріарх Варфоломій I. Тоді ж було підписано і спільну заяву. Через півтора року також для підписання спільної заяви до Риму прибув Католикос Вірменії Гарегін I. Після цих зустрічей з'ясувалося, що не існує доктрини, яка б розділяла Схід і Захід.

Іван Павло II доклав чимало зусиль, аби покращити відносини із протестантськими церквами. Вже невдовзі в Римі побували делегації лютеран, у 1981 році Папу відвідав англійський архієпископ Кентербері Роберт Рунсі, а в 1989 році підписано спільну заяву. Його наступник Джордж Кері обрав той же шлях, завдяки чому було підписано наступну спільну заяву.

У квітні 1986 року було налагоджено зв'язки з нехристиянськими релігіями. Відвідавши єврейську громаду в Римі,

Іван Павло II став першим сучасним Папою, який молився в синагозі.

26-річний понтифікат Івана Павла II став третім за тривалістю в історії Католицької Церкви після правління св.

Львів, Сихів, церква Різдва Пресвятої Богородиці. Папа Іван Павло II залишає свій автограф у пам'ятній книзі парафії.

Петра і блаженного Пія IX. За цей час понтифік відбув 250 пастирських поїздок, у тому числі 104 закордонні подорожі, подолавши шлях, який більш ніж утричі перевищує відстань від Землі до Місяця.

Під час цих вояжів він відвідав 1022 міста на всіх континентах і провів за межами Ватикану в цілому понад 822 доби. Ці цифри треба розглядати в контексті того, що перша закордонна подорож Папи в історії Церкви взагалі відбулася тільки в середині XX століття, і зробив її Павло VI. У червні 2001 року Іван Павло II відвідав з офіційним візитом Україну та відправив меси в Києві та Львові. Нездійсною мрією Івана Павла II залишилася лише поїздка до Росії.

Ще один рекорд, встановлений Папою, пов'язаний із кількістю віруючих та паломників, до яких він безпосередньо звернувся за роки свого понтифікату. Лише під час загальних аудієнцій у нього побувало близько 17 мільйонів людей.

Понтифік незмінно привертав пильну увагу ЗМІ. В середньому на рік у світі виходило близько двох сотень книг, при-

свячених його персоні. Особливий інтерес був прикований до постаті Івана Павла II в перші роки його понтифікату, коли він піддавав різкій публічній критиці всі види тоталітаризму, а особливо часто – комунізм.

Іван Павло II є автором понад 120 філософських та богословських робіт, п'яти книг, остання з яких – «Пам'ять та ідентичність» – вийшла у світ напередодні його останньої госпіталізації 23 лютого 2005 року. Але головним папським «бестселером» стала книга «Переступити поріг надії» (1995), видана майже в 20 мільйонах примірників. Крім того, Іван Павло II є автором п'єс «Золотих справ майстри», «Брат нашого Бога», «Фатальна звістка», поем і віршів.

Папа Іван Павло II добре володів шістьма мовами, хоча свої звернення до вірних проголошував і багатьма іншими.

2 квітня 2005 року Іван Павло II помер від септичного шоку та серцево-судинного колапсу. Про це говориться у свідоцтві про смерть, підписаній главою Дирекції охорони здоров'я та гігієни Держави Ватикан доктором Ренато Буццонетті.

Папа Римський Іван Павло II пішов у засвіти за 7 хвилин до початку вечірньої молитви, яка за ватиканським порядком денним припадає на 22.45. Перебуваючи у свідомості, він, як стверджують люди з його найближчого оточення, здійснив спробу зробити прощальний жест у бік площі Святого Петра, де чували десятки тисяч вірних.

Прощання з Папою Войтилою і його похорон стали наймасові-

ся понад 100 глав держав та урядів – 11 монархів, 70 президентів і прем'єр-міністрів, кілька керівників міжнародних організацій, у тому числі – Генеральний секретар ООН Кофі Аннан. І ще близько двох тисяч членів різних делегацій – всього із 176 країн. Україну представляв президент Віктор Ющенко.

Церемонія похорону Папи Івана Павла II, що відбулася 8 квітня 2005 у ватиканському соборі св. Петра, була заснована на літургійних текстах і положеннях Апостольської конституції, затвердженої Іваном Павлом II у 1996 році.

У ніч на 8 квітня доступ віруючих до собору св. Петра було припинено, і тіло Івана Павла II помістили в кипарисову труну (за переказами, з цього дерева був виготовлений хрест, на якому розп'яли Ісуса Христа) – першу з трьох належних понтифіку при похованні трун (дві інші – цинкова й соснова). Перед закриттям віка труни тіло покійного було накрите спеціальним шматком білого шовку. За традицією, в труну поклали шкіряний мішечок з монетами, випущеними за роки його понтифікату, і металевий пенал із сувоям, що містить життєпис Івана Павла II.

Після молитви труну перенесли на площу перед фасадом собору св. Петра, де о 10-й годині ранку кардинали відслужили заупокійну месу. Траурну службу вів Йозеф Ратцінгер – декан Колегії кардиналів, префект Конгрегації доктрини віри. Літургія відбувалася на латині, однак окремі місця читалися іспанською, англійською, французькою, а також на суахілі, польською, німецькою та португальською мовами. Східні патріархи відспівували Папу по-грецьки. Серед них також був присутній і патріарх Української Греко-Католицької Церкви кардинал Любомир Гузар.

По закінченні церемонії прощання тіло Івана Павла II було перенесено до гроту базилики (собору) св. Петра. Іван Павло II похований поруч із мощами святого апостола Петра, у польській капелі (каплиці) Матері Божої Ченстоховської – святої покровительки Польщі, неподалік каплиці творців слов'янського алфавіту святих Кирила і Методія, у першій могилі Папи Івана XXIII, прах якого у зв'язку з його канонізацією в 2000 році був перенесений із крипти собору св. Петра до самого собору. Капела Матері Божої Ченстоховської в 1982 році за наполяганням Івана Павла II була відреставрована, прикрашена іконою Пресвятої Діви Марії та зображеннями польських святих.

olegda.pp.net.ua

Папа Іван Павло II на протязі життя чернав енергію і сили від постійних занять спортом.

найвідоміших із них належать: «Redemptor hominis» (1979), «Dives in misericordia» (1980), «Laborem exercens» (1981), «Slavorum apostoli» (1985), «Dominum et vivificantem» (1986), «Sollicitudo rei socialis» (1987).

Активна діяльність Івана Павла II не всім була до вподоби. 13 травня 1981 року на площі Святого Петра член турецького ультранационалістичного угруповання Мехмет Алі Агджа здійснив на нього замах, важко поранивши Папу. Проте куля, на щастя, пройшла в кількох міліметрах від життєво важливих органів. Існує багато свідчень того, що за Агджею стояли болгарські та радянські спецслужби.

Обрання Папою людини з комуністичної держави сприяло прискоренню процесів розпаду Радянської імперії, визволення країн Східної та Центральної Європи і повернення релігійної свободи на всій пострадянській території.

Уже після трьох місяців обрання Іван Павло II приймав

Папа Іван Павло II під час зустрічі з молоддю. Львів, Сихів, 27 червня 2001 року.

Кожного дня тисячі людей проходять біля гробу Івана Павла II. Деякі з них – туристи, деякому просто цікаво, але переважна більшість із них – люди з великою відданістю і любов'ю до Папи. Багато з них моляться біля гробу, а в деяких випадках – залишають записки. Журналістка Елізабетта Лью Яконо збрала та прочитала понад 2 000 цих записок і опублікувала у книж-

ці «Caro Signor Papa» («Дорогий Пане Папа»).

Журналістка розповідає: «Я отримала дозвіл прочитати ці записки. Зі своєї сторони, я ставилась до них дуже делікатно, оскільки вони є інтимними і приватними історіями. Очевидно, що я не могла оприлюднювати справжніх імен чи інформацію, походження якої можна було б виявити».

Ті, хто пише ці запис-

Листи на могилі Івана Павла II

ки, часто просять про зцілення від хвороби, допомогу у складній ситуації, а в багатьох випадках – просто хочуть поради. Але Елізабетта Лью Яконо каже, що в цих записках до Івана Павла II є й дещо особливе. «Серед всіх цих записок деякі прохання і спогади є дуже милі. Одна жінка просила про дар мати дітей, і через кілька місяців принесла до могили ультразвуковий знімок дитини», – розповідає вона.

Пані Елізабетта також розповідає, що ці записки є чимось більшим, ніж просто діалогом між людьми та Іваном Павлом II: «Це – діалог з товаришем, з кимось із

родичів, і це є очевидним у тих записках, бо вони написані повсякденною мовою. Особливо це помітно в молодих людей, які використовують акроніми, мову текстових повідомлень, е-майлів. Це свідчить, що Іван Павло II є для них близьким, як добрий товариш».

У багатьох листах, де люди просять про допомогу, вони залишають свою контактну інформацію, неначе чекають на відповідь від Папи. «Це – прямі стосунки з Іваном Павлом II, наче він ще живий. Можна побачити, що люди не просто підписуються своїм іменем – вони часто залишають домашню

адресу і телефон, ніби очікуючи, що коли лист дійде до адресата, то Папа Войтила відпише їм чи передзвонить» – зазначає журналістка.

Найчастіше в цих листах матері просять Івана Павла II не лише допомогти їхнім дітям знайти роботу, але й витягнути їх з поганої компанії. Також часто дівчата просять допомоги у пошуках «мужчини їхньої мрії».

До книжки також входять різноманітні звернення, історії та подяки від людей з усього світу до свого товариша – Івана Павла II.

За матеріалами Romereports.com

Спогади молоді про Івана Павла II

«Ти навчив нас не боятися» – такими словами звертається один італійський хлопець у листі до Папи Івана Павла II – одному з дуже багатьох, які напередодні його беатифікації з'являються в газетах, журналах та інтернет-виданнях. Ці спогади свідчать про те, що молодь ніколи не забуває тих, хто обдаровує її увагою, приділяє свій час та дарує свою любов. Іван Павло II для молоді був саме такою людиною.

Продовжуємо читати лист до Папи італійського юнака Франческо: «Ти навчив нас не боятися звертатися до Небесної Матері, коли над нашим човном здіймаються невідомі вітри і, здається, що ми потопемо, та просити у Неї допомоги в буревіях і землетрусах, щоб ми своїм життям уміли свідчити Святе Писання і Добру Новину. Ти навчив нас паломничати по світу, щоби звіщати Євангеліє між народами, щоби спілкуватися з молоддю, яка є нашою надією і майбутнім, оберігати сім'ю, як ядро суспільства, і щодня відкривати любов... Ти навчив нас відкривати Бога – Правдиву Любов, що спасає світ. Ти навчив нас будувати свій дім на скелі, щоб йому не загрожувала жодна буря; навчив брати свій хрест та йти за нашим Господом. І коли того дня, 2 квітня, ти повернувся до Отця, вітер прочитав твою книгу життя, щоб, сторінка за сторінкою, передати повчання наступним поколінням. Свого часу ти був підтримкою нашої церковної спільноти, зараз – блаженна зоря, що веде до Бога».

А ось спогади молодого батька Антоніо Пайєлли: «Мій

«ТИ НАВЧИВ НАС НЕ БОЯТИСЯ»

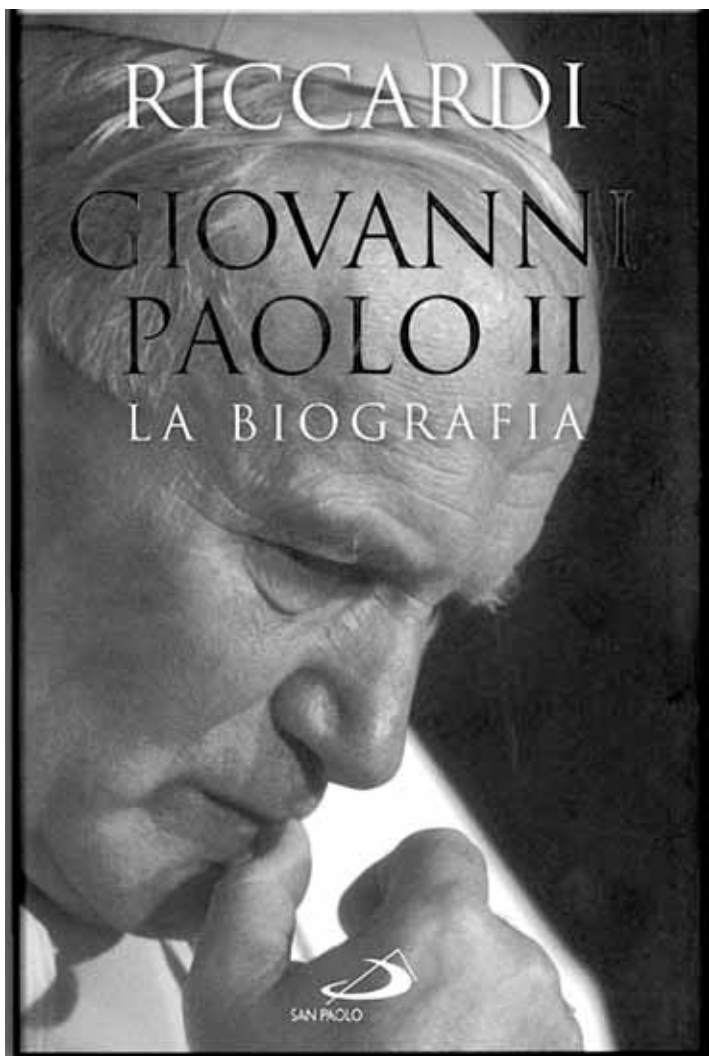
найкращий спогад – це Всесвітній день молоді в Римі, який я по-особливому пережив з моєю ще тоді нареченою, яка невдовзі стала моєю дружиною. Мені аж захоплює дух, коли я тільки думаю про зустріч з Папою Войтилою: він був настільки безпосереднім із нами, молодими, і настільки пророчими були його слова. Він відкрив нам очі на наше щоденне життя».

Антоніо Пайєлла ділиться також іще одним дуже важливим фактом зі свого життя, який стосується періоду після смерті Папи Івана Павла II. Ось його історія: «Ми з дружиною хотіли мати дітей, але за вісім років подружнього життя у нас так і не було дітей. Ми зробили різні медичні аналізи, які встановили, що я був майже без-

плідним і що у нас був дуже малий шанс мати дітей. Ми розпочали лікування під наглядом одного доброго лікаря, який не обіцяв нам гарантованого успіху. В день похорону Івана Павла II ми поїхали до Риму і простояли в черзі багато годин, щоб віддати йому останню шану. Ми з дружиною багато молилися до нього про заступництво у нашій проблемі. І в той момент, коли наші сподівання на народження дитинки майже зникли і ми вже почали думати про усиновлення, моя дружина завагітніла і в нас народився син, якого ми назвали Франческо Кароль. Божа велич зійшла на нас за заступництвом Слуги Божого Івана Павла II. І найкращим є те, що через навіть не цілих два роки після цього у нас народився другий син Емануель. Сьогодні ми дивимося на своїх дітей як на Божі дари, які ми отримали завдяки заступництву Івана Павла II».

«Ви не змиритесь зі світом, у якому інші люди вмирають з голоду, у якому є багато безробітних і неписаних. Ви захищатимете життя кожної миті, ви вкладатимете всі ваші сили, щоб зробити цей світ привітливим для всіх. Дорога молоде нового століття! Відповідаючи Христові «так!», ви кажете «так!» кожному з ваших найближчих ідеалів», – закликав юнаків і дівчат Папа Іван Павло II під час святкування Ювілею 2000-го року.

Підготувала Світлана ДУХОВИЧ

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ІВАНА ПАВЛА II

Біографія Папи, написана Андреа Ріккарді, є «енциклопедією Івана Павла II», яка сприяє «реальній зустрічі з правдивим образом дорогого Папи» – так оцінив книжку кардинал Леонардо Сандрі.

Презентація книжки «Giovanni Paolo II. La biografia» (вид. San Paolo, 2011, С. 350) відбулася у посольстві Італії при Апостольській Столиці в Римі. Виступ префекта Конгрегації Східних Церков кардинала Сандрі опублікувала «L'Osservatore Romano».

Кардинал Сандрі визнав працю одного із засновників «Спільноти св. Еґідія» «вечерною, детальною і документальною». Він вказав на «креативну дипломатичність, що виходить за межі традиційних форм» і є притаманною Іванові Павлові II. Зазначив, що Папа завжди міг розраховувати на «підтримку папської дипломатії, що складалася з досконалих мужів Божих і Церкви, що є цінним доповненням його універсальності: кардинала Казаролі насамперед (хоча він і мав інший погляд щодо стійкості ко-

мунізму), кардинала Содано та інших вірних і відданих співпрацівників».

За словами кардинала Сандрі, «через «польсько-європейські» подорожі Папа став універсальною рушійною силою оновленої і діючої народної набожності, що ніколи не піддається ранах, завданим Церкві та народам, що зустрічаються».

«Особливим Киринейчиком» був для Івана Павла II кардинал Йозеф Ратцінґер – наш улюблений Папа Венедикт XVI», – говорить кардинал Сандрі. Він зазначив, що їхня «дружба, повага та співробітництво» стали «провідником для Церкви». «Префект Конгрегації Науки Віри був на стороні Папи у плідному симбіозі особистості, як вірний та активний інтерпретатор всіх доктринальних викликів епохального значення», що видали такі важливі документи, як інструкція «Dominus Jesus», а також багато «пам'ятних енциклік».

Насамкінець префект Конгрегації Східних Церков ствердив, що Іван Павло II «страждан-

ням коронував усе своє життя людини і пастиря: приниження і безпорадність – навіть у мові – стали колючками хвалебної слави, з якою він допровадив Церкву до Голгофи, що є прелюдією Воскресіння».

За матеріалами eka1.pl

землі, про те, що є на небі, урочисто оголошує, що той хтось є спасений, святий і що до нього можна молитись, він може заступатись перед Богом. Тому це факт є догматичним. У зв'язку з цим канонізація має, крім правного, також і догматичний вимір.

ЧОМУ БЕАТИФІКАЦІЯ І КАНОНІЗАЦІЯ?

Часто серед людей виникає питання про значення беатифікації і канонізації для Церкви та світу, про сенс винесення до вітваря слави чергових блаженних і святих, про різницю між беатифікацією і канонізацією. Не зважаючи на такі упередження, Церква не лише відновлює, покращує і здійснює процедури, які провадять до беатифікації і канонізації, але також заохочує локальні спільноти уберезити від забуття і до вказування спільноті та світові на вірних, які за життя

відзначалися героїчністю чеснот чи понесли добровільне мучеництво за віру. Святіший Отець Іван Павло II писав щодо цієї справи 1994 року так: «У кінці другого тисячоліття Церква знову стала Церквою мучеників. Переслідування віруючих людей – священників, монахів і мирян – дали плід великим посівом мучеників в різних частинах світу. Це свідчення не може бути забутом. Треба, щоб локальні Церкви, збираючи потрібну документацію, зробили все для збереження пам'яті тих, які понесли мучеництво. Завданням Апостольської Столиці буде доповнення мартирологів Вселенської Церкви з особливим включенням святості тих, які жили Христовою правдою також в наших часах. Належить підтримувати визнання героїчності чеснот особливо святих вірних мирян, які реалізували своє християнське покликання в подружжі».

Сім років після того цей же Папа писав: «Дякую Богові за те, що він дозволив мені беатифікувати і канонізувати в минулі роки багатьох християн, а серед них – численних мирян, які освятились в найзвичніших обставинах життя».

Особи, які за життя досягнули високий ступінь приязні, спільноті, поєднання з Богом і відійшли до вічності, не потребують беатифікації і канонізації: вони вже повні втішаються спогляданням Бога лицем у лице, і винесення їх у Церкві до вітваря слави не помножить їхнього щастя. Тому їх можлива беатифікація чи канонізація служить не їм, але спільноті вірних і світові, який ще є прочанином на дорогах дочасного життя. Тому ці обидві чинності сповняють лише суспільну функцію, еклезіяльну, і тому при виборі кандидатів до вітваря слави не можна забувати про ці їх основну ціль.

З одного боку, беатифікація і канонізація завжди закладають високий ступінь святості, але, з другого боку, ані мучеництво, ані героїчність чеснот не домагаються і не закладають беатифікацію чи канонізацію. Тому варто звернути увагу, що, окрім слави святості життя чи слави мучеництва, умовою початку беатифікаційного процесу є актуальність справи, тобто духовна користь, яку винесення до вітваря слави принесе в еклезіяльній спільноті. Бо йдеться тут про апостольський ефект беатифікації і канонізації, а також про вплив прикладу життя Слуги Божого на життя вірних.

Через беатифікацію і канонізацію Церква і надалі пропонує вірним нові взірці святості, які допомагають інтерпретувати послання Євангелії Ісуса Христа в різноманітних обставинах життя. Блаженні і святі своїм новим стилем християнського життя показують, що окреслена форма життя і діяльності дає можливість прямувати до високої міри звичайного християнського життя. Тому також чим більше послання Слуги Божого впливає на сучасний світ, чим більше він побуджує вірних до наслідування свого прикладу, тим більшою є слава його святості, тим більше він є кандидатом до беатифікації і канонізації.

Блаженні і святі не лише побуджують вірних до інтенсивного християнського життя, але також спричиняються до посилення і зросту спільноті між Церквою тріумфуючою і Церквою-паломницею. Вони є конкретним виявом живості місцевих Церков, вказують на могутню присутність Ісуса Христа в плодах віри, надії і любові, складених людьми багатьох рас і стількох мов, які пішли за Ним різними дорогами християнського покликання, є знаком освячуючої дії Святого Духа, мають велику силу заступництва, про що свідчать ласки і чуда, отримані вірними за їх посередництвом.

Святіший Отець Іван Павло II підкреслював також екуменічну роль святих мучеників, оскільки «communio sanctorum промовляє голосніше, ніж поділи».

РІЗНИЦЯ МІЖ БЕАТИФІКАЦІЄЮ І КАНОНІЗАЦІЄЮ

Щодо різниці між беатифікацією і канонізацією, то варто

зауважити, що наявне законодавство нічого не говорить про беатифікацію. Кодекс Канонічного Права в каноні 1403 § 1 згадує лише про канонізаційні справи, а спеціальні приписи, видані в цей період Іваном Павлом II та Конгрегацією в справах канонізації святих, також стосуються лише тієї термінології. Вважається, що одним із мотивів оминання в актуальних прописах правових понять беатифікації є те, що вона є лише одним з етапів канонізаційного процесу, в яких маємо справу не з двома різними справами, а швидше з двома фазами тієї самої справи. Тому й конкретні справи від початку називаються «канонізаційними справами», оскільки беатифікація стремиться до канонізації.

Канонізація є найстаршою формою офіційного визнання найвищою владою Церкви святості Слуги Божого. В світлі актуальної практики це означає остаточне рішення Папи, яким Слуга Божий, попередньо зарахований до грона блаженних, стає записаним до каталогу святих і якому Єпископ Риму рекомендує віддавати публічний культ у цілій Церкві, належний святим особам. До канонізації вимагається бодай одного чуда, отриманого за посередництвом блаженного після його беатифікації, і яке затверджене згідно з приписами права.

Беатифікація ж – інституція, пізніша від канонізації, і посталала з метою розв'язання пасторальних потреб місцевих Церков в сфері культу святих. Вона означає рішення Папи про дозвіл на публічний культ Слуги Божого, обмежений якоюсь країною, містом, регіоном, єпархією, інститутом богопосвяченого життя чи певних літургійних діянь (наприклад, відправлення Літургії або читання Літургії годин про блаженного).

Існують Слуги Божі, публічний культ яких не повинен накладатись на цілу Церкву, якщо їх слава і святість не має вселенського характеру, але вони можуть бути з користю приведені як зразки життя і приклади чеснот для певних еклезіяльних спільнот чи певних груп вірних. Власне, таку ціль і має беатифікація. Ця інституція відрізняється від канонізації тим, що не наказує, а лише дозволяє публічний локальний культ і не є папським дефінітивним актом, оскільки є лише відкритою на можливу канонізацію і є одночасно обов'язковим етапом на дорозі до канонізації. Формальними до беатифікації є ствердження героїчності чеснот або мучеництва за віру і одного dokonаного чуда за заступництвом Слуги Божого після його смерті. У випадку мучеництва можна допустити диспенсу від чуда, яке вимагається для беатифікації.

Інституції беатифікації та канонізації виконують у Церкві дуже важливу пасторальну роль, оскільки вказують вірним і світові плоди ласки таїнства Хрищення, розвинутої дією Святого Духа в конкретних особах і окреслених умовах життя, свідчать про живучість локальних Церков, вказують на взірці християнського життя. Святі і блаженні допомагають інтерпретувати Євангелію Ісуса Христа в різноманітних обставинах життя, а також заступаються перед Богом за Церкву-паломницю. Канонізація реалізує це завдання щодо Вселенської Церкви, а беатифікація – лише щодо локальних Церков та інших еклезіяльних спільнот.

Проголошуючи і вшановуючи святість вірних, винесених до вітваря слави, Церква віддає найвищу честь Богові. Беатифікаційний процес може розпочатися принаймні через 5 років після смерті кандидата. За рішенням Папи, цей термін може бути скорочений – як це було у випадку Матері Терези з Калькутті та Івана Павла II. Документацію збирають на локальному рівні в єпархії, до якої належав кандидат. Далі рішення про беатифікацію передають Апостольській Столиці, де його розглядає спеціальна комісія. Необхідним є чудо. Акт беатифікації остаточним підписує Папа.

За матеріалами: karol-wojtyla.org

ВАТИКАН ОХОРОНЯЮТЬ. ІТАЛІЙЦІ БОЯТЬСЯ ВІДПЛАТИ

Після вбивства Осамі бен Ладена італійці бояться відплати. У місцях здійснення релігійних обрядів італійське Міністерство внутрішніх справ запровадило стан надзвичайно високої пильності. У Ватикані вже запровадили підвищену безпеку.

Департамент внутрішніх справ у Римі вирішив запровадити посилений захист, особливо в місцях відправлення культу.

Також наказано посилити охорону вищих представників італійської влади, а також місця перебування президента, прем'єр-міністра, парламенту, міністерств оборони, закордонних справ і внутрішніх справ.

Італія є однією з країн, що беруть участь в операції в Лівії. Це є ще однією антитерористичною тривоною для італійського уряду. Попередня була спричинена побоюваннями щодо акцій підтримки режиму Муамара Каддафі.

1,3 СТАТТІ В СЕКУНДУ

Відповідно до досліджень ЗМІ, за минулі вихідні на тему беатифікації папи Івана Павла II було опубліковано 1,3 статті в секунду.

Як подає Ватиканське Радіо, ця тенденція пішла на спад після появи інформації про смерть Осамі бен Ладена.

За інформацією, яку подає римська влада, на беатифікаційній урочистості в Римі було 1,5 млн. паломників. Крім того, оцінюється, що завдяки трансляції цю подію могли переглянути близько 2-ох мільярдів глядачів у всьому світі.

ЯДЕРНА ПОМСТА БЕН ЛАДЕНА

Аль-Каїда мала заховати в Європі атомну бомбу, яка повинна була вибухнути і розплатити „ядерне пекло” у випадку, коли б Осаму бен Ладена зловили чи вбили. Таку інформацію подав портал WikiLeaks кілька днів тому, на основі секретних актів з допитів в'язнів в Гуантанамо.

З документів впливає, що Халід Шейх Мохаммед, найстарший за віком член Аль-Каїди, котрий зараз перебуває на базі Військово-морського Флоту Сполучених Штатів в затоці Гуантанамо на території Куби, під час допиту розповів, що терористична група затаїла атомну бомбу в Європі і підірве її, якщо Осаму бен Ладена зловлять або вб'ють.

З документів WikiLeaks впливає також, що чимала група в'язнів, котрих допитують в Гуантанамо, знали про оборонні системи західних держав проти ядерної атаки.

Тим часом пакистанські таліби вже погрозили атаками на пакистанських керівників, військо, а також на США, якщо підтвердяться відомості про вбивство американськими силами Осамі бен Ладена. Таліби погрожують, що першою їх ціллю буде президент Асіф Алі Зардари і пакистанська армія. «Другою нашою ціллю буде Америка» - оголосили вони.

За матеріалами fronda.pl

ЗНИМИ ХРЕСТ, БО ВТРАТИШ РОБОТУ

За розміщення хреста на панелі приладів своєї вантажівки жителів північно-англійського міста Вейкфілд загрожує дисциплінарне покарання.

64-річний Колін Еткінсон працює на фірму WDH уже 15 років. Уперше йому порадили прибрати хрест рік тому. Цю вимогу повторювали декілька разів, пояснюючи, що хрест на вантажівці фірми може спричинити враження, що WDH є християнською організацією. Крім цього, на думку начальства, 20-сантиметровий великодний хрестик із переплетених пальмових листків може образити почуття інших, хоч одночасно керівництво стверджує, що не забороняє носіння релігійних символів на роботі.

Еткінсон, який належить до протестантської громади, стверджує, що хоч йому доводилось працювати у вугільних копальнях і служити в армії Північної Ірландії, але ще ніколи не доводилось переживати такого стресу, як тепер. «Трактування християн у цій країні стає диявольським. Ця «політкоректність» вже піднесена до межі можливого», – каже власник вантажівки і обіцяє, що боротиметься за свої права і віру, навіть якщо це мало коштувати йому втрати праці.

За матеріалами: wiara.pl

Слово Архієпископа Львівського під час Ораторії «Totus tuus» – присвяченої 10-тій річниці візиту світлої пам'яті блаженного Івана Павла ІІ

ДОСТОЙНІ УЧАСНИКИ СВЯТА!

Вітаю усіх присутніх на цій Ораторії, яка присвячена 10-тій річниці візиту блаженного Івана Павла ІІ в Україну. Так сталося, і трішки ми планували, щоб це дійство здійснилося в день проголошення цього Велетня Церкви блаженним, котре довершив теперішній Папа Венедикт ХVІ. Минуло десять років, ніби небагато. Святіший Отець, який відвідав Україну, тепер у вічності однак за цей короткий час Церква проголосила Івана Павла ІІ блаженним. Це - дуже багато! Тому що у минулому не можна було за такий короткий час здійснювати подібних проголошень. З іншого боку - справедливо, тому що багато людей пам'ятають про цю чи іншу людину, її геройські чесноти, життя, чини і тоді легше це довершити, як наприклад через 25 років й більше. Святої пам'яті блаженний Іван Павло ІІ багато добрих вчинків довершив

також і для нашого народу. Спонукав, зі свого боку, зорганізувати й підтримував святкування 1000 років хрищення Русі-України. Написав спеціальне звернення з цієї нагоди до українців. Праведний муж пригадував про роль нашої Церкви разом з усіма іншими Східними Церквами, як про другі легені, якими дихає увесь католицький церковний світ. Прибуття блаженного Папи в Україну, десять років тому, було позитивною духовною зміною і, вважаю, утвердженням свободи в нашій країні. Воно надихнуло людей стояти твердо, захищаючи свої людські вільні права. Коли наша Церква святкувала 400 років відновлення у Бересті єдності з Вселенською Церквою, блаженний Іван Павло ІІ написав про те, що ми не можемо забувати про наших мучеників, що стали свідками віри аж до пролиття крові (див. «Наближається день...» 12.11.1995). Надзвичайно важливу річ здійснив світлої пам'яті

блаженний Святіший Отець, проголошуючи у Львові 26 блаженних нашої Церкви, під час візиту в Україну. Він поцілував нашу землю так, як він це чинив під час відвідин інших країн, ставлячи наш край на рівні з іншими. Цей праведник закликав усіх дітей української землі, щоб з великодушністю дбали про загальне добро країни. Він стверджував, що ми знаходимося на добрій дорозі до патріархату, яку потрібно відважно продовжувати. В часі свого візиту в Україну, блаженний Іван Павло ІІ говорив просто, але дуже доступно. Він уболівав за наш народ, бажав йому не тільки церковного та духовного розвитку, але вказував на потребу уряду, людей культури, економіки та інших впливово-відповідальних осіб, безкорисливо віддати здібності служінню Батьківщині, дбати за бідних, молодь, безробітних... Радіймо тим, що сьогодні, Святіший Отець Венедикт ХVІ проголосив свого попередника блаженним, а ми маємо унікальну можливість долучитися до його вшанування в спосіб молитовної Ораторії. Звичайно, що наша Церква разом із католиками латинського обряду планують різні заходи цього року присвячені в честь 10-тої річниці відвідин блаженного Івана Павла ІІ - України.

Ми підняли великого труду - молитовної Ораторії, за що дуже завдячую композитору твору, п. Мирославу Волин-

ському та його дружині Анні за приготований текст. Дякую доктору п. Перуну Михайлу за втілення цієї ідеї, за його старання та покірну настирливість, що він проявляє у добрих речах. Скервую подяку п. Миколі Кулику, заслуженому діячу мистецтв України, диригенту Заслуженої капели «Трембіта» та усім трембітанам-виконавцям, що чарують нас своїми солов'їними голосами разом із дитячим хором школи-інтернату ім. Соломії Крушельницької. Особливо висловлюю вдячність п. полковнику Миколі Орачу, головному диригенту Західного територіального Центру військового музичного мистецтва, заслуженому діячу мистецтв України та начальнику центру капітану Богдану Картиняку. Подяку складаю Оксані Гобі, художньому керівнику; солістам: Олесі Бубелі, Людмилі Скорук, Володимирі Кудовбі, Ігорю Коцабі, Ігорю Міхневичу. Дякую Петру Зозуляку, заслуженому діячу мистецтв, читцеві тексту та концертмейстерові Адри-

ану Боднару. Подяку складаю меценатам, зокрема кільком нашим єпископам, що склали певну пожертву для підтримки цього твору: митр. Сороці С, вл. Стасюку П., вл. Гринчишину М., вл. Лостену В, вл. Хомницькому П., вл. Хміляру С. Подяку керую нашій міській Раді за підтримку в рекламі та громадській організації «Мистецький фонд ім. Короля Данила», фундації «Андрей» та п. Михайлу Марку за географічне забезпечення. Усім кого згадав та усім, хто чим-небудь сприяв появі та виконанню цього одухотвореного твору - велика подяка і хай Боже благословення огортає вас та ваші родини. Дякую отцеві митрату Чухню Ярославу та обслузі церкви Преображення ГНІХ за тепле й охоче сприяння, бо таких любити Господь. Теж, дуже дякую усім тим, хто сьогодні прибув сюди, щоб глибоко пережити цей чудовий захід! Кого через багато імен чи задля слабкої людської пам'яті забув згадати, прошу прийняти мою любов до вас та поклін! Хай Господь благословить нас усім на добру молитовну участь у цій заповідливо очікуваній Ораторії!

+ Ігор
Архієпископ Львівський, УГКЦ
*Підготував о. Павло ДРОЗДЯК,
Прес-секретар Львівської Архиепархії*

«TOTUS TUUS» – У ЛЬВОВІ ЗВУЧАЛА ОРАТОРІЯ НА ЧЕШТЬ БЛАЖЕННОГО ІВАНА ПАВЛА ІІ

Львівська Архиепархія Української Греко-Католицької Церкви
Фундація «Андрей»
Львівське відділення Всеукраїнської національної музичної спілки
1 травня 2011 року
ПРИСВЯЧЕНО СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ ІВАНУ ПАВЛУ ІІ У ДЕНЬ БЕАТИФІКАЦІЇ

11.00 год. – Собор Саїона Крива, Архиепархія Богословська Луцтва
17.00 год. – Храм Преображення Господнього, Римо-Українська

Принципал: вокальний ансамбль «Віра» (Львів), провідний співак: Іван Марко Іванович (Львів)

Під патронатом Владика Ігоря Возьняка, Архиепископа Львівського
TOTUS TUUS
ораторія Мирослава Волинського для солістів, хору, оркестру та читця

Тексти Івана Павла ІІ
Вірші Анни Волинської
Ідея та втілення Михайла Перуна

Папа Римський Іван Павло ІІ 1 травня проголошений блаженним. Увесь світ спостерігав за цією зворушливою подією, що відбулась у Ватикані, зокрема, і Україна. У Львові на честь Папи відбулась прем'єра ораторії львівських митців Анни та Мирослава Волинських «Totus tuus» (Увесь твій). Ці слова з гімну-посвяти Пресвятій Богородиці були написані на гербі Івана Павла ІІ.

Проголошення Святішого Отця блаженним нагадало львів'янам незабутні зустрічі з Іваном Павлом ІІ у червні 2001 року. Саме слова, промовлені Папою Римським до українців майже 10 років тому, лягли в основу ораторії «Totus tuus», яка переплітається з літургійними текстами українських богослужінь.

Львівський композитор Мирослав Волинський працював над мистецьким твором майже рік, але робота давалась легко, бо надзвичайно великою і духовною для нього є постать Івана Павла ІІ. «Писалось так легко, ніби з неба лилося. Нам треба було показати розвиток Греко-католицької церкви від зародження і до сьогоднішніх днів, ставлення Івана Павла ІІ до України», – каже він.

«Постать надзвичайно велика і духовна і дана людству на віки. Іван Павло ІІ був багатограний», – зауважила автор віршів ораторії Анна Волинська.

Прем'єра мистецького проекту за участю 170 осіб – хору, оркестру, читця – відбулась у церкві Преображення Господнього у Львові. Місце організаторами було обрано не випадково – саме цей храм першим відчинив свої двері для вірних УГКЦ після сорока п'яти років переслідувань.

«Церква збереглася як правдива Господня слугиня, – ці слова промовив у Львові Іван Павло ІІ. – Милостивий Бог дозволив УГКЦ зберегти дві риси: вірність східній традиції християнства, а також повну єдність з апостольською столицею».

Ораторію мріють виконати у Ватикані. «Це було дуже зворушливо, що після стількох століть вперше нога Папи Римського ступила на українську землю, була надзвичайно зворушливою зустріч Івана Павла ІІ з українською молоддю, коли понтифік навіть заспівав», – розповідає автор ідеї мистецького проекту «Totus tuus» Михайло Перун.

«Ідея створення ораторії у нас виникла два роки тому. Ми хотіли присвятити її 10-річчю приїзду Папи Римського в Україну, хотіли показати духовний зв'язок між Україною та Апостольським престолом і у цьому всьому – роль Івана Павла ІІ. Історики кажуть: протягом історії ніхто краще і глибше за Івана Павла ІІ не говорив про Україну і не звертався до українців. Ми намагались показати слово Івана Павла ІІ і на основі цього будувати ораторію і усю історію взаємин», – додав автор.

Митці та автори проекту хотіли б виконати ораторію, присвячену Святішому Отцю, в інших українських містах, а також у Ватикані.

Твір завершується посвятою Богородиці. Саме у руки Божої Матері віддавав усе блаженний Іван Павло ІІ. Ораторія «Totus tuus» поповнить серію фонографічних записів «Духовна музика України».

Василь ТЕРЕЩУК,
Радіо Свобода

Пам'ять і духовність - нероздільні

Дякувати Богові, сучасне суспільство чимраз більше звертає свої погляди в наше минуле, вчиться шанувати видатних діячів і вагомні події та робити правильні висновки з минулого, щоб здобути достойне майбутнє. Та все ж наша пам'ять ще не достатня, не все ми пам'ятаємо, не все аналізуємо та шануємо...

Дуже якось непомітно минули річниця подій, про які варто було би знати, пам'ятати і стерегтися від чогось подібного. Так, у березні минула 65-та річниця з часу проведення Львівського псевдособору, який злочинно зліквідував Українську Греко-Католицьку Церкву, яка століттями була духовним і національним оберегом українців на окупованих різними зайдями українських землях.

Тепер звучать уже радісні фан-

фари на честь першотравневих днів і Дня перемоги, але не згадується, що 11 квітня минула річниця бруталного виарештування верхівки Української Греко-Католицької Церкви. Задуманий Сталіним у Москві ще 1943 року і розроблений полковником держбезпеки Г.Карповим план ліквідації УГКЦ почав здійснюватися...

11 квітня 1945 року було арештовано греко-католицьких владик на чолі з Митрополитом Йосифом Сліпим. Про це виконавці з НКГБ зараз же повідомили в ЦК ВКП(б)У Зленкові: «По Львову і області було заарештовано 33 чоловіки – з них 1 митрополит, 2 єпископи, 20 священників; оунівців, які мали тісний зв'язок з духовенством – 4 особи» /Державний архів Львівської області, ф.3, оп.1, spr.212/.

Таким чином, у весняні дні 1945 року, коли в Європі закінчувалася Друга світова війна, в Галичині розпочалася жорстока війна проти Української Греко-Католицької Церкви. Тисячі священників і мирян в ході цієї війни були протиправно знищені, репресовані... По душах мирних людей товклися своїми чобітьми так звані «визволителі»... Тож чи можемо ми радіти дню закінчення Другої світової війни, коли в ті дні на наших землях лише почалася нещадна війна проти Церкви й віруючого люду? Не маємо

права забувати про ці події, не можемо бездумно веселитися!

На щастя, багато людей не забувають історії Української Церкви та її видатних діячів. Так, у Львові у видавництві «Місіонер» з'явилась друком книга Лідії Купчик «Життєносні стовпи Церкви». У ній розповідається, ким і як було організоване нищення УГКЦ та подано життєписи 21-го душпастиря, які вражають своєю силою духа, інтелектом та подвижництвом, нескореністю й самопожертвою. Ці постаї – чудовий приклад для наслідування не лише для сучасних душпастирів, а й усіх свідомих громадян Незалежної України. Про це переконливо говориться на презентації книги у Музеї історії релігії.

Тож звернімося до сторінок цієї благодатної книги, до джерел нашої духовності! Переймімо в попередників естафету гідного відстоювання своєї віри і своєї національної гідності!

Віра ГАЛИЦЬКА

Не гріх бути ласуном! Улюблена їжа блаженного Івана Павла II

Якою, на вашу думку, була улюблена їжа Івана Павла II? Священик, який обідав зі Святішим Отцем на громадському банкеті, розповів таку історію. Наприкінці трапези подали спеціально приготований торт за традиційним польським рецептом, який був улюбленим Святішого Отця. У цей час йому вже необхідно було слідкувати за своїм здоров'ям, і біля нього була присутня одна з монахинь, аби стежити за дотриманням Папою дієти. Коли за-

пропонували торт, вона подивилася на особу, що його подавала, і, злегка розставивши пальці, вказала, якого розміру шматок торта можна подати Папі. Але коли Папа краєм ока побачив, що «сестра-дієтолог» відвернулася, він жестом показав офіціанту, поклавши свою руку на руку офіціанта, і з пухлявою усмішкою перемістив ніж, щоб вирізати набагато більший шматок. Зрозуміло, що це був традиційний польський кремо-

вий торт, відомий нині як «Kremówka parieska», себто «Папський кремовий торт».

Під час візиту до свого рідного міста Вадовице у 1999 році Папа згадав, як у дитинстві він з друзями складав свої гроші разом, аби купити у місцевого пекаря особливі тістечка з кремом, і тепер будь-який відвідувач дому, в якому проїшло дитинство Івана Павла II, обов'язково побачить перед ресторанами і пекарнями рекламу цього десерту. Рецепт

простий, але чудовий: корж із пісочного тіста внизу, на ньому – шар золотого заварного крему, вкритий листковим тістом. Готовий торт нарізають квадратиками і посипають цукровою пудрою. Смачного!

catholic.org

Вітаємо Ювіларів!
У травні святкують ювілей:

- 30-річчя священства – о. Зіновій Павлиш (09.05)
- 30-річчя священства – о. Зіновій Роман (09.05)
- 20-річчя священства – о. Дмитро Черкас (16.05)
- 20-річчя священства – о. Орест Фредина (16.05)
- 15-річчя священства – о. Роман Галамай (23.05)
- 10-річчя священства – о. Андрій Нагірняк (06.05)
- 5-річчя священства – о. Олег Пігій (16.05)
- 5-річчя священства – о. Сергій Гречковський (28.05)

- 70-річчя уродин – о. Володимир Мазур (31.05)
- 65-річчя уродин – о. Михайло Яцишин (12.05)
- 50-річчя уродин – о. Іван Нижник (18.05)
- 45-річчя уродин – о. Орест Мельник (05.05)
- 45-річчя уродин – о. Ігор Хмурик (05.05)
- 40-річчя уродин – о. Сергій Стесенко (27.05)

Святоуспенська Унівська Лавра

Запрошує на свято Унівської Чудотворної ікони Матері Божої та XVIII молодіжну пішу прощу зі Львова до Уневи

П'ятниця, 13 травня 2011 р. Б.
7:00 – Божественна Літургія (церква св. Арх. Михаїла, вул. Вишніченка, 22)

Субота, 14 травня 2011 р. Б.
19:00 – Зустріч прочан в Уневі
21:30 – Вечірня з Литією. Обхід з іконою

Неділя, 15 травня 2011 р. Б.
0:00 – Воскресна Утреня
3:30 – Похід на Чернечу Гору. Панахида
4:30 – Акафіст до Пресвятої Богородиці
5:30 – Часи.
6:00 – Божественна Літургія. Водосвяття. Читання молитов над хворими
10:00 – Архирейська Божественна Літургія.

Організатори: Товариство українських студентів-католиків «ОБНОВА», Святоуспенська Унівська Лавра, Львівська міська громадська організація «Українська молодь – Христіві»

Проща здійснюється за підтримки: Львівська міська рада
Вік учасників прощі – від 16 років
Тел. для реєстрації: +38098-785-03-14, +38097-186-60-84
При собі необхідно мати: вервицю, молитовник, намет, дощовик, керимат, тарілку, ложку, горнятко і пожертву у розмірі 20 грн. + 20 грн. квиток на автобус.

Сірим кольором позначені країни, яких не відвідував з апостольськими візитами блаженний Іван Павло II. Темно-синій колір означає неодноразові відвідування країни.

Загальна картина подорожей Папи наступна:

- Кількість закордонних подорожей: 104
- Кількість подорожей Італією: 146
- Кількість відвіданих міст: 876
- Кількість державних візитів: 12
- Кількість виголошених промов під час подорожей: 3 288
- Час у дорозі: 822 дні.
- Процент понтифікату в дорозі: 18,65 %
- Довжина подорожей: 1 244 859,77 км (31,06 разів навколо Землі)

Упокоївся в Бозі отець-доктор Дмитро Блажейовський

23 квітня на 101-му році життя упокоївся в Бозі отець-доктор Дмитро Блажейовський. Історик, доктор богослов'я, автор низки наукових праць і численних публіцистичних статей із церковної історії та українських релігійних вишивок. Рукою майстра вишито понад 350 ікон та хоругв.

Парастас відбувся у Світлий вівторок, 26 квітня, в Архикафедральному соборі св. Юра, а в середу, 27 квітня, після Архирейської Божественної Літургії відбувся чин погребення. Богослужіння очолив владика Венедикт, Єпископ-помічник Львівської архієпархії УГКЦ, з яким співслужило духовенство з різних куточків України, а також із-за кордону. Проповідь під час Літургії виголосив митрофорний протоієрей Михайло Димид, намагаючися розставити акценти на основних віхах життя о. Дмитра, який був «ковалем власної долі». «Кілька небуденних фактів його столітнього життя свідчать про молодість, що завжди тривала, і про постійне воскресіння з мертвих, в якому він перебував», – зазначив о. Михайло.

Провести в останню дорогу знаного митця та історика прибули представники влади міста та області, рівно ж і ті, для яких отець Дмитро був духовним батьком і наставником у ділянці створення вишитих ікон. Поховали отця Дмитра Блажейовського на Янівському цвинтарі у Львові.

Прес-служба Львівської архієпархії

МЕТА
Свідоцтво про реєстрацію КВ 4266

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛИМURKA,
літературний редактор **Святослав СМУК,**
більдредатор і технічний редактор:
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. **За достовірність фактів відповідає автор.**
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: друкарня ДП МО України «Армія України»
Тираж: 6000
Замовл.

Майстерня

ПОШИТТЯ ОДЯГУ ДЛЯ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІВ
Львів, пл. св. Юра, 5, у підвір'ї архикафедрального храму св. Юра.
тел. моб. 0936689090; 0677490000